

14 augustus 2024 - nr. 409 Het blad van/voor muzikliefhebbers

mania

NO RISK DISC **CASSANDRA JENKINS** GRAND CRU **JON HOPKINS**
DESERT ISLAND DISC **DOROTHY CARTER** INTERVIEW **NÉOMÍ**

VIRGIN MUSIC GROUP

WHAT'S NEW

CLAIRO

CHARM

12 JULI, 2024

BLACK VINYL // PURPLE VINYL // CD

Het derde studioalbum van het indiepop fenomeen Clairo. 'Charm' is een verzameling van warme klanken die zich lenig bewegen tussen jazz, psyechedic folk en soul. Geproduceerd door Clairo samen met Leon Michels (van The Dap-Kings en El Michels Affair). Het album om jouw lazy zondag of zwoele zomeravond compleet te maken.

INCLUSIEF HITSINGLE 'DAYLIGHT'

DAVID KUSHNER

THE DICHOTOMY

30 AUGUSTUS, 2024

2LP - BLACK VINYL // 2LP - GOLD INDIE VINYL // CD

David Kushners debuutalbum bestaat uit 17 nummers waar hij de dualiteit van het menselijke bestaan mee uitdrukt. De liefde en het leed, het licht en de duisternis, helden en schurken en de tweedeling van onze innerlijke demonen. Dit alles zal terugkomen in 'The Dichotomy'.

SOFI TUKKER

BREAD

23 AUGUSTUS, 2024

ORCHID COLOR WAX VINYL // CD

Het dance duo Sofi Tukker brengt hun derde studioalbum 'BREAD' uit. BREAD is een acroniem wat staat voor 'Be Really Energetic And Dance'. Dit omschrijft perfect waarom ze dit album hebben gemaakt. Met genoeg BREAD gaan al je remmen los en zal je herontdekken dat het heerlijk is om lekker los te gaan en te dansen.

Virgin
MUSIC
GROUP

Beste lezer,

Uitgerust tijdens een heerlijke vakantie, meteen lichtelijk uitgeput door de vele muziekfestivals - maar toch vooral blij dat de Mania zomerstop erop zit. Van komkommertijd is er ook nauwelijks sprake, lijkt wel. Misschien is het in zijn totaliteit wat minder, maar alsnog zijn er genoeg zomerse blockbusters te vinden in de muziek. Daarom meteen ook weer een vol nummer met onder andere mooie, verhelderende interviews. Leesvoer voor (hopelijk!) nog wat (na)zomerse stranddagen!

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier, Stef Mul

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Cornelis Groot, Lotte Hurkens, Joost van Loo, Sjef Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheedde, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Jan Doense, Henri Drost, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Albert Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevelds, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Simmers, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 410 ligt op 11 september in de winkels. Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC
Cassandra Jenkins

8 INTERVIEW
Cassandra Jenkins

16 GRAND CRU
Jon Hopkins

18 INTERVIEW
Fontaines D.C.

38 INTERVIEW
néomí

41 IN MEMORIAM
John Mayall

42 ON TOP OF THE BLUES
O.a. King Of The World

43 DE KRENTEN UIT DE POP
O.a. Odie Leigh

44 TE ZIEN
Lowlands

45 VERGETEN MEESTERWERKEN
Hot Chocolate

46 GEZIEN
North Sea Jazz Festival

48 GESPOT
O.a. Morpheus

50 ACHTER DE SCHERMEN
Aaron Frazer

55 IN MEMORIAM
Toumani Diabaté

57 JORN'S KWARTEEUWTJE
Red Hot Chili Peppers

59 DESERT ISLAND DISC
Dorothy Carter

60 CLASSIC JAZZ VINYL
O.a. Wayne Shorter

65 HIP HOP HISTORY
A Tribe Called Quest

67 BOEKEN
O.a. Heavy Sounds In The West

68 FILMS
O.a. Perfect Days

Luistertrip: The Bug Club

Less is more, maar eenvoud is het moeilijkst te verkrijgen goed. En laat The Bug Club daar nou net in uitblinken. Ze debuteren op het roemruchte Sub Pop label en leveren meteen een dijk van een plaat af. Dat doen ze met power en bluf, humor en gewoonweg heerlijk nummers! Luistertrip approved.

Interview: Fontaines D.C.

De vierde plaat in een overweldigende vijf jaar tijd. En allemaal zó goed. We gingen met hun in gesprek over liefde, de Ierse identiteit en waarom zij zich zo uitspreken over wereldconflicten.

In Memoriam: John Mayall

De grote John Mayall is overleden. Weliswaar als een ridder in het harnas, want tot ongeveer zijn laatste snik stond hij op te treden. En nog meer dan zijn eigen overduidelijke kwaliteiten als zanger en gitarist, had hij misschien wel oog voor het ontdekken van geweldige talenten. De naam Godfather van de Britse Blues is dan ook meer dan terecht. Een klein eerbetoon van de Mania voor deze grote artiest.

15

Grand Cru: Jon Hopkins - Ritual

Iemand die elektronische muziek niet alleen als dansvoer beschouwt, maar haast als klassieke theorie! Ieder album is weer een luistertrip op zich. Zo ook het gloednieuwe Ritual, dat is opgezet als een ceremoniële epos. Als een rite om tot transcendente hoogtes te stijgen. Ieder album lijkt ook weer beter te worden. Jon Hopkins rijpt als goede wijn - en is dan ook onze Grand Cru.

16

18

41

CASSANDRA JENKINS
My Light, My Destroyer
(Dead Oceans)

LP coloured, LP, CD

Met *An Overview On Phenomenal Nature* leverde de Amerikaanse muzikante Cassandra Jenkins, tot verrassing van velen, een van de allerbeste albums van 2021 af. De muzikante uit New York combineerde op het album voornamelijk ingetogen songs met bijzondere klanken, verrassende arrangementen en bijzondere wendingen, waardoor haar muziek je bleef verbazen. Oprekker *My Light, My Destroyer* gaat de enorme verrassing van *An Overview On Phenomenal Nature* niet overtreffen, maar Cassandra Jenkins heeft wederom een bijzonder knap album afgeleverd. Ook op *My Light, My Destroyer* kiest de Amerikaanse muzikante vooral voor ingetogen songs, maar de muziek van Cassandra Jenkins verschild ook dit keer continu van kleur. Net als op de voorganger is veel aandacht besteed aan de instrumentatie en de arrangementen, die dit keer samenkomen in de sublieme productie van Andrew Lappin. Zelf verrijkt ze haar muziek graag met field recordings en kleine, persoonlijke easter eggs. Invloeden uit de soft jazz en sophisti-pop zijn nooit ver weg, slechts spaarzaam gaat ze voor voller en steviger. De mooie en bijzondere klanken worden ook dit keer gecombineerd met de zeer aangename stem van Cassandra Jenkins, die op haar nieuwe album nog wat meer overtuigt als zangeres en als songwriter. Zelf geeft ze weleens aan dat ze in de eerste plaats schrijfster is en haar teksten zijn ook echt magnifiek - verdiep je erin! Alle dertien nummers prikkelen op even aangename als bijzondere wijze de fantasie. Cassandra Jenkins maakte in 2021 totaal onverwacht een jaarlijstjesalbum en herhaalt dit kunstje drie jaar later met het minstens even mooie en indrukwekkende *My Light, My Destroyer*. (Erwin Zijleman)

NO RISK

DISC

INTERVIEW CASSANDRA JENKINS

De New Yorkse artiest Cassandra Jenkins schept met haar muziek droomwerelden die je doen benieuwen en twifelen, die beschermen en inspireren. Ze zijn groot en klein, of vinden het kleine in het grote en vice versa. We konden niet anders dan van haar nieuwe kunststukje de No Risk Disc maken en waren dan ook super blij om haar even te spreken in Amsterdam. Een gesprek dat van Star Trek en William Shatner naar Jeff Bezos en mythes uit de oudheid gaat.

Met Cassandra Jenkins kan je eindeloos mijmeren over woorden. Ze is dan ook een artiest die de wereld om haar heen betreft in haar teksten, composities en samples. Een bezoekje aan een bloemist mondt bij haar uit in een schitterend liefdeslied, over hoe iemand in haar alledaagse werk de liefde die ze voelt voor een ander kan zien. Van het lappen van de ramen tot de blauwe kleur van de Delphinieae. We praten over hoe de plant door Pedanius Dioscorides, de voorvader van de botaniek, is vernoemd naar dolfinen - de dieren die harmonie en balans symboliseren. Ik vertel haar hoe de Nederlandse naam ridderspoor is, naar de scherpe punten aan de hakken van ridderlaarzen. "Dat zou naar mijn idee een stuk venijniger liefdeslied opleveren." Ze moet lachen. Al die tijd heeft ze overigens een diezelfde ochtend zelfgeplukte klaproos in haar hand. Zo gaat ons gesprek heen en weer van observatie naar observatie, zonder duidelijke lijn - maar dat is volgens mij precies hoe ze het graag heeft. "Als ik mijn nummers schrijf, weet ik nooit of ze de maag, het hart, de staart of de voet van het album wordt."

Ook dit nieuwe album, *My Light, My Destroyer*, kwam redelijk onverwacht tot stand. "Ik had een enorm eensklapse ervaring na mijn laatste album. De dingen in mijn leven leken een voor een in te storten, ik verkeerde volledig in een staat van crisis. But crisis is opportunity." Het was niet de eerste keer dat een nieuw album volgde op een periode van rouw en verwarring. Op *An Overview On Phenomenal Nature* schrapte ze alle muziek, om de plotselinge dood van vriend en collega David Berman van Silver Jews van zich af te schrijven. Tot de twijfel opnieuw toesloeg, en ze het album bijna niet uitbracht. De lovende kritieken gaven haar de kracht en inspiratie om toch door te gaan. Alle aspiraties werden echter

net zo snel weer de kop ingedrukt. "Wat een reis over de hele wereld had moeten zijn, strandde in Aurora, Illinois." Ze werd ziek en bleef noodgedwongen alleen achter in een hotel. In wat ooit gold als de *City Of Lights*, vernoemd naar de godin van de morgenstond, leek haar carrière andermaal als een nachtkaars uit te gaan. Maar als een ware Griekse tragedie, bracht ook deze ervaring weer een nieuwe speling van het lot. "Ik leerde om overal waar ik halsstarrig aan vast bleef grijpen, los te laten. Weg waren de twijfels en verwachtingen over wat het betekend om een muzikant te zijn. Ik kon weer vrijuit maken. En toen begonnen ook nog eens de juiste mensen op mijn mails te antwoorden en had ik ineens bij een groter label getekend." Het was daar in Aurora dat ze ook de eerste kiezeltjes legde voor een nieuw album. Geïsoleerd in de hotelkamer, zat er niets anders op dan ouderwets zappen. En zo bingte ze de ene na de andere oude *Star Trek* aflevering, om vervolgens William Shatner (beroemd voor zijn vele jaren als Captain Kirk, commandeur van ruimteschip *USS Enterprise*) daadwerkelijk de ruimte in geschoten te zien worden door miljardair Jeff Bezos. "Hoe hij in tranen vertelde over de droefenis die hem overviel nadat hij vanuit de ruimte naar de aarde keek, was ontvullend. De grote held die sterrenstelsels overwon op televisie, voelde zich zo klein en overweldigd als hij er daadwerkelijk is."

Observaties als deze zijn tekenend voor de manier waarop Cassandra Jenkins naar de wereld om haar heen kijkt. "Ik ben eindeloos gefascineerd door de kleinste dingen in de wereld om ons heen, de stukjes natuur waar wij door pure toevalligheid uit voort komen." De wereld waar Shatner, door Bezos andermaal naar voren geschoven als belichaming van de menselijke

expansiedrift, om moest huilen toen zijn eigen grens tot ver daarbuiten werd verlegd. En hoe ze zelf, nietig klein en kwetsbaar, in haar hotelkamer lag, op zoek naar nieuw licht en leven in haarzelf. "Het deed me andermaal beseffen dat mensen altijd wanhopig op zoek zijn naar de grotere dingen in het leven, meer betekenis, buitenaardse betekenis. Waarbij we misschien wel de schoonheid die voor ons ligt vergeten. Dat, terwijl iemand die letterlijk verder reikt dan deze aarde, emotioneel wordt over het simpelste en kleinste: de kleur blauw." Daarmee lijken we tot de kern van haar werk en tevens de titel van haar nieuwe album te komen: *My Light, My Destroyer*, een variant op een frase uit Anne Carson's vertaling van de Mythe van Cassandra. Deze Griekse tragedie vertelt over hoe Cassandra door de god Apollo (andermaal van het licht) tot profeet wordt gemaakt, om vervolgens, nadat ze zijn liefde afwijst, volledig te laten vallen. Iedere creatie betekent ook destructie, onze grootste liefdes kunnen ons het meest pijnigen en op leven volgt onvermijdelijk de dood. Het zijn de lessen van de oude Grieken die nog ontegenzeggelijk gelden, weet ook Cassandra (Jenkins). Uit haar diepste dalen volgden twee hoogste pieken van albums. De buik van deze plaat is onmiskenbaar een geluidsopname van Cassandra en haar moeder, die samen de sterren en planeten bekijken. Ze beschrijft Betelgeuze, de op-één-na helderste ster die we kunnen zien vanaf onze aardbol. Een ster die dus op springen staat, klaar om een supernova te worden. "Mijn moeder trad met mijn vader op in casino'. In haar buik kreeg ik dus al de frequenties van haar basgitaar door. Van haar heb ik ook mijn nieuwsgierigheid en pure liefde voor de wereld om me heen. Maar van haar heb ik ook de genen geërfd waar ze zelf meerdere keren kanker van heeft gekregen. Soms voelt het als een zegen en een vloek. Meer dan eens heb ik me afgevraagd of met die genen set,

die zij weer van haar moeder kreeg, ook die prachtige openheid naar de wereld wordt doorgegeven." In dezelfde geluidsopname vertelt haar moeder vol verwondering over een meteoriet ter grootte van een wolkenkrabber, die op een gegeven moment te zien was tussen maan en aarde. Samen vragen ze zich af of iemand het heeft gezien. One look is all it takes, zingt ze in het daaropvolgende Omokase. Gelukkig heeft de vallende skyscraperster de aarde op een haar na gemist - voor nu. *My love, my light. My destroyer, my meteorite.*

”

Het deed me andermaal beseffen dat mensen altijd wanhopig op zoek zijn naar de grotere dingen in het leven, meer betekenis, buitenaardse betekenis. Waarbij we misschien wel de schoonheid die voor ons ligt vergeten.

25+26 00T

AARON LEE
TASJAN
BABEHOVEN
BALTHVS
CHALK
CHANEL
BEADS
COSMO'S
MIDNIGHT

DRUGDEALER
EMILY JEFFRI
ENGLISH
TEACHER
GIFT
GIZMO
VARILLAS
GOOD
NEIGHBOURS

GYASI
HEX
GIRLFRIEND
HONEY
GLAZE
INFINITY
SONG
MARUJA
OVERPASS
SASAMI

SEARCH RESULTS
SOFT
LAUNCH
STRFKR
WET
WINGS OF
DESIRE
WISHY

AVIJSLENDAMI

LONDON CALLING³²

GRATIS MET DE INDIESTADPAS

LONDONCALLING.NL

Paradiso
Vinyl
Club

7,50 p/maand

6 single releases per jaar

10% korting op vinyl bij
Paradiso, Concerto en Plato

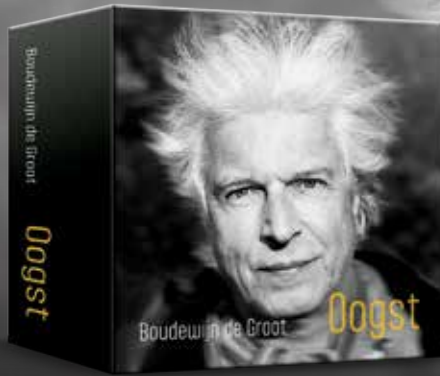
Ledenpas

Toegang releaseshows

Het exclusieve Horen & Zine
ledenmagazine (4 keer per jaar)

Steun opkomend talent

www.paradisovinylclub.nl

Boudewijn de Groot

Een compleet carrière overzicht

Oogst

22CD box

JOHN LENNON MIND GAMES

THE ULTIMATE COLLECTION
DELUXE 6CD + 2BR • 2 LP • 2CD

ANCIENTS Beyond The Reach Of The Sun

De fans van de band hebben er lang op moeten wachten maar eindelijk is er dan een nieuw album van deze Canadese progmetal band. Het was het wachten echter meer dan waard. Tracks als Despoiled, Melt The Crown en Forbidden Sanctuary doen vaag denken aan Opheth maar als geheel is dit album nog een flinke stap genialer. Ancients is terug met een werkelijk briljant album! (Emiel Schuurman)

BABY ROSE & BADBADNOTGOOD Slow Burn

De Amerikaanse zangeres Baby Rose laat zich op haar EP Slow Burn begeleiden door de veelzijdige Canadese hiphop/jazzband BadBadNotGood (BBNG). Baby Rose bezingt de liefde. Haar warme soulvolle stem, tezamen met jazz getinte grooves van BBNG, levert een geweldige luisterervaring op die jazz en soul op een fijne manier met elkaar combineert. Voor wie de muziek van BBNG nog niet kent, is deze EP een mooie aanleiding om met deze band kennis te maken. (Cornelis Groot)

JOEP BEVING & MAARTEN VOS

Vision Of Contentment (Konkurrent/Leiter)

Zoals pianist Joep Beving zijn muziek zelf beschrijft betreft ook dit album minimalistische, haast ambiente, pianomuziek

die complexe emoties toegankelijk maken. Echter staat de muzikant er nu voor het eerst niet alleen voor, maar doet hij dit samen met cellist Maarten Vos. Het verlies van een voor beide muzikanten dierbare vriend zorgde ervoor dat ze elkaar in hun muziek vonden waarbij het thema 'de dood' centraal staat in dit album, iets wat zeker hoorbaar is in de soms tengerd pijnlijke melodieën waarbij elke noot aan je ziel trekt. De productie van Nils Frahm, de cello van Maarten Vos maar ook de toevoeging van meer elektronische instrumenten zoals diverse synthesizers zorgen ervoor dat de tracklist nog diverser klinkt dan in Joep Beving zijn eerdere solo werken. Het neemt je mee in een fantasierijke reis langs diverse emoties. Deze twee muzikanten weten persoonlijke en kwetsbare thema's op een sonische wijze haast perfect te omschrijven. Ze nemen je mee door de verschillende fases die rouwen met zich meebrengt; van verdriet tot acceptatie. (Ruben De Melker)

BLACK LAVA The Savage Winds To Wisdom

Vanuit het Australische Melbourne beukt Black Lava met het tweede album The Savage Winds Of Wisdom figuurlijk het nietsvermoedende muzieklandschap binnen en raast daar als een orkaan doorheen. In het verre Australië is alles rauwer en dat geldt zeker voor deze extreme death metal parel. Het vergt wat doorzettingsvermogen om de

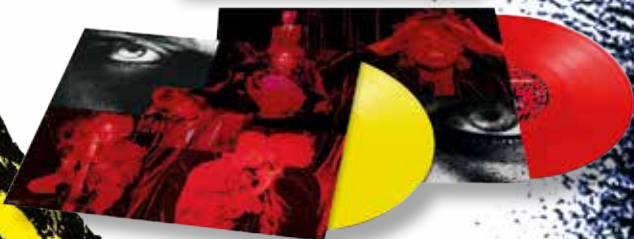
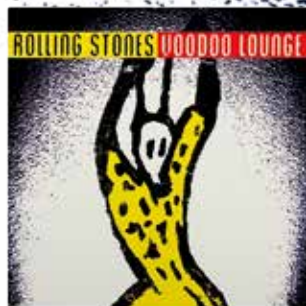
BEABADOOBBE This Is How Tomorrow Moves (Virgin)

Bea Kristi is een Filipijns geboren en nu in Engeland wonende singer-songwriter. Ze is dit jaar 24 geworden en woont al sinds haar derde in Engeland. Ze kreeg op jonge leeftijd een gitaar, nadat ze vioollessen had gevolgd. Een goede keuze, want rocken doet ze! Met succes, want sindsze door de BBC in 2020 werd uitgekozen als aanstormend talent, is dit alweer haar derde langspeler. Als haar invloeden noemt ze Mazzy Star, Pavement, The Beatles en Daniel Johnston. Ze is een grote fan van independent muziek en het is te horen. De muziek is een vrolijke mix van deze diverse invloeden, waarbij ze zichzelf begeleidt op gitaar. De ene keer is dat echt ruig, de andere keer met een stuk meer ziel, akoestische gitaren, vol vocale harmonieën en zelfs orkestrale begeleiding. Dat laatste is ook echt de meest opvallende stap voorwaarts. Die volwassen songwriting gaat nog altijd gepaard met haar karakteristieke, toch wel enorm poppy, zoet stem. Maar vergis je niet, want haar teksten bevatten genoeg venijn en humor. Zo doet ze ook terugdenken aan Avril Lavigne, die er ook al in slaagde een punky energie, vastberadenheid en serieuze gitaarpartijen te koppelen aan extreem catchy, gangbare liedjes. Niet geheel verrassend dat ze werd uitgenodigd om in het voorprogramma van Taylor Swift te staan. Beabadoobee staat ongetwijfeld echt voor haar absolute doorbraak, maar daarbij is het fijn om te horen dat het niet ten koste gaat van serieuze songwriting. Integendeel, This Is How Tomorrow Moves is een compleet en volwassen album. (Erik Mundt)

ROLLING STONES WOODOO LOUNGE

30TH ANNIVERSARY EDITION

THE POLICE

SYNCHRONICITY
40TH ANNIVERSARY EDITIONS

niet alledaagse en progressieve songs te doorgronden, maar sommige muziek is nu eenmaal het leukst als het een klein beetje pijn doet. (Menno Valk)

BLUE PILLS
Birthday

Naast Blue Pills zitten er sinds het self titled debuutalbum uit 2014 ook de nodige Pop Pills in het pillenpotje van deze fijne muzikanten uit Zweden. Het vierde album begint met drie rockers en neemt daarna duidelijk wat gas terug. De soulvolle zang van Elin Larsson staat weer als een huis en tilt ook de meer ingetogen nummers naar een hoger niveau. Verwacht bij Birthday geen knalfluit maar wel een feestje met vlaai en bittergarnituur. Er had wat mij betreft wel iets meer slagroom en pittige mosterd bij gemogen. (Said Ait Abbou)

BILL CHARLAP TRIO
And Then Again

De Amerikaanse jazzpianist Bill Charlap (1966) komt met And Then Again, uitgebracht op Blue Note, opgenomen in de Village Vanguard in New York en uitgevoerd met zijn trio. Dat ontstond in de negentiger jaren en werd verder ingevuld door drummer Kenny Washington en bassist Peter Washington. Een album met fraaie tracks uit het Great American Songbook. Het pianotrio is een veelgebruikte vorm in de jazz. Hier duidelijk geen muziek per strekkende meter maar een inspirerend en onderhoudend live concert. (Ruud Jonker)

BENSON BOONE
Fireworks & Rollerblades
(Warner)

De Amerikaanse singer-songwriter Benson Boone hoopte drie jaar geleden via American Idol een doorbraak te krijgen, maar stapte vroegtijdig uit het tv-programma om een ander pad te bewandelen. Met zelfgemaakte video's op TikTok kreeg hij de aandacht van de juiste mensen, met als gevolg dat de 22-jarige muzikant een platendeal bij Night Street Records kreeg, het label van Imagine Dragons zanger Dan Reynolds. Eerder dit jaar scoorde Benson met Beautiful Things zijn grootste wereldhit tot nu toe. Debuutalbum Fireworks & Rollerblades kwam afgelopen voorjaar al digitaal en op cd uit, maar is nu ook op vinyl verkrijgbaar. Een aangename combinatie van hedendaagse zelfgeschreven pop/rock songs is datgene waarmee Benson zichzelf presenteert naar de buitenwereld. En dan is er nog die krachtige strot met dat rauwe randje waarmee hij regelmatig tegen je ziel schuurt. Met Forever and a Day als subliem voorbeeld. Misschien wel hét debuutalbum van 2024. (Stef Ketelaar)

LUISTERTRIP

THE BUG CLUB
On The Intricate Inner Workings
Of The System

(Konkurrent/Sub Pop)

Als het uitkomt begint gitarist en zanger Sam Willmet de ochtend het liefst met een kop thee en het schrijven van één à twee liedjes. Al dan niet geholpen door bassiste en zangeres Tilly Harris. Het maakt dat The Bug Club bezige baasjes zijn: in korte tijd verschenen twee ep's en twee albums, en daarnaast werd er eindeloos getourd. Een trip naar Amerika afgelopen jaar bezorgde hen eindelijk een gedroomde platendeal bij het roemruchte Sub Pop. Tijd om de wereld te veroveren met hun bondige en snedige gitaarliedjes, die een tikkeltje eigenwijs en humoristisch met veel pit en enthousiasme een uitbundig eigen leven leiden. Ze klinken dan misschien opvallend eenvoudig, maar onmiskenbaar eigen. Is eenvoud tenslotte niet vaak het moeilijkste te bereiken? Een teken van kwaliteit! Dit derde album werd ondanks hun Amerikaanse label gewoon in eigen Wales opgenomen en bevat een elftal onweerstaanbare aanstekelijke liedjes over menselijke problemen, zoals het vinden van Quality Pints tijdens al die tournees en een 'ode' aan 'UK's slechtste schoenen' Lonsdale Slipons. The Bug Club klinken strak en meedogenloos, zonder ook maar iets aan dat innemende te verliezen. (Corné Ooijman)

GRAND CRU

JON HOPKINS

Ritual

(V2/Domino)

2LP coloured, 2LP, CD

De 44 jarige Brit Jon Hopkins is een muzikale veelvraat, maar vooral een intrigerende estheet. Zijn zevende album Ritual is in essentie een lange geluidstrip. Een plaat die moeiteloos aansluiting vindt bij andere albums van zijn hand zoals Immunity (2013) en Singularity (2018). Voor deze laatste plaat ontving hij ook een Grammy. Hopkins is een vaste muzikale kompaan van Brian Eno en heeft ook al eerder met hem en Karl Hyde van Underworld het podium gedeeld. Met diezelfde Eno maakt hij samen in 2010 ook het album Small Craft on a Milk Sea. Alhoewel deze nieuwe plaat een scheutje meer ambient gelaagdheid in zich heeft, vliegt Ritual nergens uit de bocht. Elektronische downtempo arrangementen die, hoe sferisch en mellow ook, je toch op een prettige manier bekliven. De openingstrack begint dreigend en onheilspellend met fluisterende vocalen en doet je als luisteraar op het puntje van je stoel zitten. Continu komt er een laagje bij, gaat het tempo omhoog en wordt door Hopkins stap voor stap tot na 29 minuten de muzikale ontlading daar is. Ook daarna blijft de spanningsboog continu aanwezig. Zo lijkt de plaat in twee delen uiteen te vallen. Na iets meer dan 41 minuten komt er aan deze transcendente meditatietrip een eind. Als luisteraar blijf je verbluft achter. (Jeroen van der Vring)

Interview met FONTAINES D.C.

*Op een vrijdagmiddag spreek ik via een videogesprek met Tom Coll, de drummer van Fontaines DC. De 'Dublin City'-band die al een paar jaar in Londen gevestigd is. Tom zit achter zijn laptop in zijn appartement, om hem heen liggen een mooie platencollectie en enkele instrumenten, en hij zorgt snel voor een ontspannen en aangename sfeer: "It is grey and horrible here in London, but it's all good," zegt hij met een grote, aardige lach op zijn gezicht. We spreken over het creatieve proces, hun samenwerking en inspiratiebronnen, allemaal rondom hun nieuwe album *Romance*, dat op 23 augustus uitkomt. Maar ook hun wat minder bekende release *Ceasefire EP* in samenwerking met Artsen Zonder Grenzen.*

(Door: Jos Mauro Witteveen)

Jullie hebben een hele andere esthetiek rondom het nieuwe album gaande, jullie dragen kleurrijke, opvallende kleding, de videoclip, de albumhoes. Dus ik vroeg me af wat eerst komt: de esthetiek rondom de muziek of de muziek zelf?

Voor ons is het altijd muziek eerst, zeker weten. Voor elk album dat we hebben gemaakt komt de muziek altijd eerst, dat is uiteraard onze prioriteit, onze band draait om muziek. Maar voor dit album hebben we de kans gehad om wat dingen te veranderen. Om even een nieuw pad te bewandelen dat ons op dit moment beter vertegenwoordigt. Het is fijn om even afstand te nemen en een zijpad te bewandelen van dat wereldje en label van 'post-punk' waar we vaak onder geschaard worden. Dus ja, het is een heel voldoende creatief proces geweest. Onze eerste drie albums kwamen soort van overeen en dat was ook goed. Alleen is dit nu wat avontuurlijker geweest met de 'twist' in kleuren, kleding en hoe we eruitzien inderdaad, maar uiteindelijk is de kern altijd de muziek.

Dit album voelt echt als jullie grootste 'character break' tot nu toe. Jullie zeggen dat het minder post-punk is. Hoe hebben jullie de start van dit nieuwe concept muzikaal benaderd? En hoe was het samenwerkingsproces daarbij?

We focussen helemaal niet op een genre, dat is gewoon iets wat later gebeurt, denk ik. Maar ik heb het gevoel dat samen op tournee zijn voor een gedeelde invloed op elkaar zorgt, door backstage naar dezelfde muziek te luisteren, continu dicht bij elkaar te zijn en daardoor tegelijkertijd dezelfde dingen leuk gaat vinden. Dat is heel bijzonder. Dan ontstaat er een soort 'hive mind' gevoel en dat zorgt voor een bepaalde cohesie in de muziek. En wat betreft het hele post-punk label dat we hebben gehad, dat is eigenlijk sinds ons eerste album niet meer relevant geweest, tenminste, zo voelen wij dat en het heeft onze keuzes of wat dan ook niet beïnvloed. Maar ik denk dat we kunnen zeggen dat dit album dat definitief niet is, dus dat is fijn. Ik denk dat alle soorten genre-classificaties een beetje omslachtig zijn of tegen je kunnen werken.

Ik hoorde dat Grian Chatten geïnspireerd raakte door de anime klassieker Akira, was dat een collectief idee en zo niet, hoe brengt hij dat over aan jullie? Hebben jullie het ook gekeken?

Ja, hij was erg geïnspireerd door deze film toen hij de vroege demo's aan het schrijven was, dat hele idee van een modernistische dystopische toekomst... maar ook deze melancholische vorm van romantiek maakte het voor hem een fascinerende referentie. Ik was persoonlijk niet bekend met de film, maar we hebben hem allemaal gekeken toen we begonnen met het opnemen van de plaat, en dat was zo'n gave visuele referentie voor hoe de plaat zou kunnen aanvoelen, dus ja, het was zeker een enorme invloed. We waren eind vorig jaar op tournee met de Arctic Monkeys en daar begonnen we veel van deze ideeën te schrijven. Een andere filmreferentie die we hebben gekeken was de Pusher-trilogie van Nicolas Winding Refn en dat beïnvloedde ook echt de allereerste stadia van het schrijven en het verzamelen van ideeën.

Dat leven in het vasteland van Europa, dat hard en grijs kan zijn, maar waar ook zoveel schoonheid in zit.

"Into the darkness again" in het nummer 'Romance' voelt een beetje als een oxymoron in het traditioneel idee van romantiek, dit is iets wat ik niet alleen in dit nummer hoor, maar door het hele album heen. Over wat voor soort romantiek gaat het, een romantische liefde of een breder idee daarvan?

Voor dit album hebben we echt goed nagedacht over het woord en de brede betekenis van de titel; het album zou altijd al 'romance' gaan heten, dat was een soort vertrek punt. En het concept ervan was het verkenen van deze fase van omgaan met de stereotype zoetheid die dat woord met zich meebrengt, maar ook met de melancholie en de donkerdere kant van dat woord en concept.

In je vorige album Skinty Fia hebben jullie het over de complexe liefde voor Ierland en het lers zijn met o.a nummer als 'I Love You', is dat ook aanwezig in het huidige album?

Dit album gaat echt minder over Dublin, onze ervaring om lers te zijn of zulke dingen. Romantiek en romantisch zijn is veelzijdig en veel meer introspectief; het idee van romantiek heeft niet zoveel te maken met een intieme romantiek, maar het gaat over romantisch zijn over een plek, over een andere tijd of wat dan ook. Dus het is een combinatie van alles, zou ik zeggen. Ik denk dat wij (de band) hele romantische mensen zijn; we romantiseren ideeën en plekken zoveel... dat ik denk dat dat onze natuurlijke staat is.

Misschien een beetje off-topic, maar over de Ierse identiteit gesproken. Ik heb de laatste maanden veel solidariteit vanuit Ierland gezien richting Palestina. En dat wordt ook bevestigd door jullie nieuwe EP in samenwerking met Artsen Zonder Grenzen. Waar komt dit bewustzijn vandaan?

Er is een soort gedeeld gevoel en identiteit om een onderdrukt land te zijn, en dat is waar de solidariteit richting Palestina vandaan komt. Deze hele situatie resoneert heel erg met de Ierse volk en er is een geschiedenis van solidariteit in deze richting. De afgelopen maanden zijn zo somber geweest. Alles wat er in Gaza gaande is, is verschrikkelijk. Het heeft honderden jaren geduurd voordat Ierland op het punt kwam waar het een moderne onafhankelijke samenleving mocht zijn, dus als je de geschiedenis bekijkt weten we hoe het is, dus we steunen Palestina met heel ons hart in de hoop dat er dingen gedaan kunnen worden om hen uit deze situatie te halen. We hebben geprobeerd te doen wat we konden en daarom hebben we een EP (Ceasefire) met Artsen Zonder Grenzen gemaakt. Maar er is een sterke (Ierse) wil om Palestina te beschermen, wat voor ons heel, heel sterk is. Onze manager is hier ook al jaren heel uitgesproken over en hij heeft ons ook echt onderwezen, dus het is een groot ding voor ons.

In tijden zoals deze zijn er mensen die blijven zeggen dat kunstenaars zich aan hun eigen onderwerp moeten houden en dergelijke kwesties niet moeten bespreken.

Zijn jullie blootgesteld aan dit soort gedrag?

Persoonlijk denk ik dat we niet veel negativiteit zijn tegengekomen terwijl we Palestina steunden; het is eigenlijk juist heel positief geweest. Als ik voel ik dat het bijna verwacht wordt om de steun te tonen waar we het over hadden. En ik vind het hele idee dat kunstenaars niet over politiek zouden moeten praten een gek idee, omdat kunst echt de toestand en huidige problematieken van de wereld weerspiegelt en ik denk dat het zeker een manier is om politieke en sociale commentaar te geven, althans dat is mijn persoonlijke kijk erop. Maar nogmaals gelukkig zijn we nog niet veel negativiteit tegengekomen; iedereen is super ondersteunend geweest.

Chemie met elkaar is iets wat jullie duidelijk hebben, met 4 topalbums in 5 jaar. Hebben jullie ooit ook conflicten bij het maken?

Absoluut, de hele tijd, 100%. Ik ken deze jongens nu al ongeveer 10 jaar. We zijn als broers, dus soms is het natuurlijk geweldig, maar andere keren is het verschrikkelijk, weet je wel? Het is zoals elke familie. Ik denk dat het ook saai zou zijn als we altijd maatjes zouden zijn, ruzies en conflicten dragen veel bij aan het creatieve proces.

CLAIRO Charm

Claire Cottrill debuteerde vijf jaar geleden als Clairó en leverde met Immunity een uitstekend indiepop

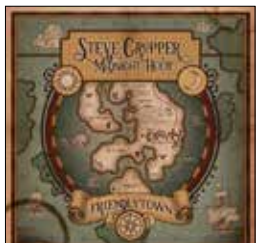
album af. Op het door Jack Antonoff geproduceerde Sling koos ze twee jaar later voor een tijdlozer geluid met een aangename jaren 70 vibe en die lijn wordt doorgetrokken op haar derde album Charm. Nu, op dit door Leon Michels geproduceerde album, laat Clairó zich opnieuw beïnvloeden door de singer-songwriter muziek uit de jaren 70. Maar de dromerige klanken op het album klinken ook eigentijds en onderstrepen nogmaals het talent van Claire Cottrill. (Erwin Zijleman)

COMMON & PETE ROCK The Auditorium Vol. 1 (Loma Vista)

Als binnen de minuut Aretha Franklin en Azar Lawrence worden gesampled, Mobb Deep's Shook Ones en Biggie worden geïnterpoleerd en Kool G Rap en J Dilla in

naam en nickname worden genoemd, weet je: dit is Hip Hop History. Als in hetzelfde nummer vervolgens wordt gerefereerd aan Martin Luther King, Maya Angelou en H. Brown, weet je: dit is Black History. Hip hop fundamenteën Common & Pete Rock nemen je mee naar hun auditorium vol ervaringen, verhalen uit eerste hand en levenslessen. Maar eigenlijk is het meer als een planetarium, want de beats en teksten dompelen je onder in het universum van een genre dat groeide van de straten van New York tot diep in de ziel van miljarden mensen. From the alley to the allegory. Gastbijdrages van zangers Bilal, PJ en Jennifer Hudson geven extra kleur, samples gaan zo ver als Ivan Lins, Maria Bethânia en Yvon Hubert. Niks geen woede en ruzie (luisteren jullie, Drake, Kendrick?), dit is pure liefde. From the stellar regions of the soul. (Stef Mul)

STEVE CROPPER & THE MIDNIGHT HOUR Friendlytown (Mascot)

Tsja waarom niet: je start op je 83ste een nieuwe band, nodigt wat bevriende muzikanten uit en je duikt de studio in om een

nieuw album op te nemen. The Colonel, zoals de bijnaam van Cropper luidt, deed het. Billy Gibbons en Brian May vervullen zelfs een prominente rol op de plaat Friendlytown. Heeft deze man dan ooit wat gepresteerd? Jazeker, Steve schreef in 1965 de wereldhit The Midnight Hour voor Wilson Pickett. Als producer en gitarist van de STAX-labelband kun je nog wel een blik hits opentrekken. Ook was Cropper op zijn Fender gitaar te horen bij BookerT & the MG's. Niet nodig om te zeggen dat Steve weet hoe de hazen rennen. Friendlytown staat boordevol groove's, hooks, hitgevoelige sounds en songs waarbij het lastig is stil te

blijven zitten. De eigen grommende gitaarsound maken dit album af. Cropper grossiert in Grammy Awards en kan genoeglijk ruimte maken voor weer een nieuwe. Een bezoek aan Friendlytown is dan ook een aanrader. (Wim Velderman)

CROSSFAITH ARK (UNFD)

Het Japanse Crossfaith bestaat al sinds 2006 en is in Europa een tot nu toe onbekende band. De band uit Osaka heeft een heftige live reputatie die ik op basis van

het nieuwe album ARK! graag geloof. ARK! is trouwens al hun zesde album. Crossfaith speelt crossover metal met heftige rock en harde technobeats die met een flinke scheut Red Bull in explosieve songs met heerlijke en goed meebrulbare refreinen wordt gepropt. Zonder de authenticiteit van Crossfaith te kort te doen, bestaat het venijnige muzikale mengsel uit grote brokken Linkin Park, Static-X en Limp Bizkit die wordt afgeroomd met een industrieel Rammstein-gitaartje, regelmatig overstemd door snoeiharde techno-beats. Zanger Kenta Koie zingt en schreeuwt daar energie overheen en gitarist Kazuki Takemuta flitst van links naar rechts en terug. ARK! is de ideale soundtrack onder een Manga anime of een nieuw avontuur van Ash en Pokémon waarin veel wordt gebattled. (Menno Valk)

DARK TRANQUILLITY Endtime Signal (Century Media/Sony Music)

De Zweedse melodieuze death metal veteranen van Dark Tranquillity zijn alweer toe aan het dertiende studioalbum. Als grondleggers van de alom

gewaardeerde Gothenburg sound weet de band hoe het een uitstekend album moet maken. Ook dit album is daarop geen uitzondering. Shivers And Voids is een heerlijk beukende opener, gevolgd door knallers als Unforgivable en Neuronal Fire. Pas bij track 4, Not Nothing, gaat de voet iets van het gaspedaal en ook op het heerlijk slepende One Of Us Is Gone krijgt de luisteraar de kans om even naar adem te happen. Tekstueel grijpt de band alles wat gaande in de wereld aan om de luisteraar moed en vertrouwen mee te geven, verpakt in 12 krachtige tracks. Mede door de uitstekende productie en de kwaliteit van het songmateriaal is dit wederom een parel in de rijke discografie van Dark Tranquillity. Voor alle liefhebbers van melodieuze deathmetal is dit verplichte kost! (Emiel Schuurman)

LUCKY DAYE

Algorithm (Keep Cool)

Lucky Daye is een naam die bij de meeste luisteraars waarschijnlijk weinig bellen doet rinkelen. Toch heeft hij een carrière van al bijna 20 jaar achter zich. Misschien

zegt het volgende lijstje artiesten u iets: Ariane Grande, Beyonce, Mary J. Blige, Ne-Yo. Dat bedoel ik. Met andere woorden, u heeft vast wel eens een Lucky Daye liedje gehoord zonder dat u daar erg in had. Dan is de vraag natuurlijk: klinkt hij in de spotlight net zo goed als achter de schermen? Het antwoord is volmondig ja. Op Algorithm laat hij zien hoe beoefend hij is als songwriter. De plaat beweegt zich tussen RnB en neo-soul, tussen band en beats. De productie is feilloos; glad, maar niet te glad, en op nummer als Soft kan je helemaal wegdrijven op dikke lagen aan vocalen. Beetje teleurgesteld in de zomer? Maakt u zich geen zorgen; deze plaat is warm zat. (Jay Frelink)

DEMISER Slave To The Scythe

Met een moderne metal sound, maar met de geest van de jaren '80, komt

Demiser met hun tweede full-length album Slave to the Scythe. De filosofie van de band is om los te gaan en snoeiharde metal te maken. Dit album is dan ook een mooie follow-up op hun eerste album: snel, hard en ongenadig. De man met de hamer komt nooit bij Demiser, want zij zijn die man. (Willem Sloet)

ANI DIFRANCO

Unprecedented Sh!t (Righteous Babe Music/ Suburban)

Ani DiFranco is een Amerikaanse singer-songwriter en wordt ook wel de Little Folksinger genoemd. Zij zingt breekbare vrolijke songs

waarbij zij zichzelf begeleidt, vaak alleen op gitaar. Rustige nummers, waar de stem van Ani DiFranco mooi uit de verf komt. De titel, Unprecedented Sh!t, (ongekende onzin) maakt niet alleen duidelijk dat dit 23e album afwijkt van Ani's andere werk, maar is ook een statement over de huidige toestand van de wereld. Naast de ingetogen nummers, straalt haar muziek op dit album ook boosheid en strijdvaremdigheid uit. De ene keer breekbaar en de andere keer rauw. Op de breekbare stukken is de instrumentale begeleiding minimaal, in de rauwe stukken klinken de instrumenten overstuur. Na een aantal keren het album te hebben gedraaid, voel je dat de zangeres ons iets te vertellen heeft. De nummers worden daardoor een interessante zoektocht naar de boodschap en de stem van Ani DiFranco blijft bij de zoektocht op dit album fijn om naar te luisteren. (Cornelis Groot)

LUISTERTRIP

DENZEL CURRY King Of The Mischiefous South Vol. 2 (Loma Vista/Concord)

Er zijn maar weinig rappers die op zoveel stijlen kunnen gedijen als Denzel Curry, laat staan met de consistentie waarmee hij dat doet. 12 jaar geleden raakte hij voor het eerst bekend binnen de Memphis rap scene met King of the Mischiefous South Vol. 1, en nu is met volume 2 het cirkeltje rond. Na korte uitstapjes naar boom-bap, hardcore hiphop en jazz-rap, is Curry gewoon weer terug bij zijn roots: keiharde trap. King of the Mischiefous South Vol. 2 dient bijna als historisch document, van een tijd binnen trap waar de teksten belangrijker waren dan de beats. Want, Curry blijft een tekstueel wonderkind. Hij is grappig, gevat, slim en arrogant; zoals het een echte rapper betaamt. Pas wel op, want deze plaat knalt in sneltreinvvaart door je boxen: in slechts vijfendertig minuten blaast Curry er even 15 tracks doorheen, met een werkelijke waslijst van maar liefst negentien gastoptredens. Maar, ook omgeven door Memphis rap royalty Kingpin Skinny Pimp, of de altijd vlijmscherpe A\$AP Rocky, steekt Curry er met kop en schouders bovenuit. Een van hiphop's hedendaagse helden laat weer helemaal van zich horen. (Jay Frelink)

FOSTER THE PEOPLE 👍 **Paradise State Of Mind** (Warner)

Foster the People is vooral bekend van het über-aanstekelijke *Pumped up Kicks*. Dat liedje stond op het debuut *Torches* uit 2011 dat vol stond met lichtvoetige

popliedjes met invloeden uit de electro- en indiepop. De band uit LA werd toen nog als een soort light-versie van MGMT gezien. Als er nu namen genoemd moeten worden, zijn dat ELO en Daft Punk. *Paradise State of Mind* is namelijk één lange ode aan de disco van de jaren zeventig en tachtig. Dat is in het begin even wennen misschien, maar een nummer als *Lost in Space* is zo ongelooflijk feestelijk dat je de nieuwe koers van Foster the People al snel omarmd. Ook bij de andere nummers is de glitterbol en de dansvloer van de discotheek nooit ver weg. Het enige liedje dat nog enigszins aan de begintijd doet denken, is *Chasing Low Vibrations*. *Paradise State of Mind* is een opmerkelijke, maar geslaagde stap van een band die na al die jaren nog steeds het experiment opzoekt. (Peter van der Wijst)

FRONTLINE DESPAIR **Pure Fucking War**

Het volledige album van de Tilburgse black metal band Frontline Despair draagt de weinig subtiele titel *Pure*

Fucking War en gaat tekstueel grotendeels over de horror, de uitzichtloosheid en de kale realiteit van oorlogsvoering, met name die van de Tweede Wereldoorlog. Muzikaal omlijst de band dat met rauwe en droge lo-fi black metal die ongepolijst en volwassen de ontberingen en waanzin van oorlog snoeihard recht doen. (Menno Valk)

GALLIANO 👍 **Halfway Somewhere** (Brownswood Recordings/ NEWS)

Toen Acid Jazz pioniers er in 1997 het bijltje bij neergooiden, leek het eerlijk gezegd wel definitief. Voorman Rob Gallagher en

vaste kompaan Valerie Etienne bleven samenwerken in onder andere *Two Banks By Four* en ook de Cliff Richard coverband van drummer Crispin Taylor verdient nog een eervolle vermelding. Maar zowaar! Vorig jaar werden de eerste aankondigingen gedaan en na 27 jaar is hier dan nieuwe muziek. En hoewel Gallagher hoorbaar wat meer levenservaring heeft opgedaan, is de sound nog steeds ontegenzeggelijk die van Galliano. Zoals altijd zich bevindend ergens op het snijvlak van jazz, hiphop, dub en soul, en waar die afzonderlijke stijlen zich hebben ontwikkeld, klinkt ook Galliano's mix zeker niet gedateerd. Ook nu passen de beats van bijvoorbeeld *Crow Foot Hustling* nog op elke dansvloer, niet in de laatste plaats door de keyboards sound,

die tegelijkertijd eighties en inventief weet te klinken. Een onverwachte en zeer welkome comeback. (Jurgen Vreugdenhil)

GUIDED BY VOICES **Strut Of Kings**

Nog even en het aantal door Guided By Voices uitgebrachte albums overstijgt het aantal woorden waaruit de recensies

erover bestaan. *Strut of Kings* is de veertigste in de rij, waarvan ook de nog altijd twee prachtige parels *Bee Thousand* (1994) en *Alien Lanes* (1995) deel uitmaken. Het is de voortdurende genialiteit van frontman Robert Pollard die aan deze reeks ten grondslag ligt – en waardoor het uit Dayton, Ohio afkomstige garagegezelschap kon uitgroeien tot een van de meest geprezen indierockbands aller tijden. Ook de elf nieuwe tracks, variërend van gejaagd en knisperend tot af en toe ontroerend, laten een Pollard horen die weer onverminderd in vuur en vlam staat. (Cees Visser)

HAMMERFALL 👍 **Avenge The Fallen** (ADA/BMG)

Powermetalband Hammerfall mag gerust tot de veteranen van het genre gerekend worden. Met dit dertiende album *Avenge The Fallen* bewijst de band wederom

terecht tot de top te behoren. Het album opent met het titelnummer en vanaf de eerste noten is het een feest van herkenning. Overdonderende riffs en muzikanten die hun instrumenten tot in de finesse beheersen. Over het algemeen gaat het gaspedaal er weer flink op, maar ook in de ballad *Hope Springs Eternal* weet de band te overtuigen. *Hero To All* is een ode aan alle helden in deze wereld en mag gerust tot de hoogtepunten gerekend worden. Fans van de band kunnen deze nieuweling blindelings aanschaffen maar met dit album kan de band ook zeker een nieuwe fanschare aantrekken. Mocht je niet bekend zijn met Hammerfall: de eerste single *Hail To The King* is inmiddels uit. Luister en laat je overtuigen door deze klasse metalband uit Zweden. (Emiel Schuurman)

HORSE JUMPER OF LOVE **Disaster Trick** 👍 (Run For Cover)

Door Rotown vorig jaar nog aangeprezen als de "fine dining" en "avant-garde van de nieuwe lichte." Dat is een omschrijving waar je mee kunt thuiskomen. Met

Disaster Trick levert het slowcore/shoegaze/slacker rock trio uit Boston zijn vijfde volwaardige album af. Het is een sfeervol album dat, en ik citeer, "tackles self-destructiveness with healing and heart." De relatief korte nummers (meestal rond de drie minuten) kabbelen over het algemeen rustig door, met hier en daar een uitschieter of climax. Het klinkt tegelijkertijd

duister, intens en toch hoopvol. Uitschieters voor mij zijn de opener Snow Angel, het prachtige Gates of Heaven inclusief rammelende en valsige gitaarsolo, en het duistere Death Spiral. In Word, Lip Reader en Wait by the Stairs hoor ik echo's van Karate, toevallig ook uit Boston. Het is zo'n plaat die je langzaam veroverd. Vraag me volgende maand maar eens of hij de hoge verwachtingen die ik had helemaal heeft kunnen waarmaken. (Marcel Van Vliet)

IMAGINE DRAGONS

Loom

Het nieuwe album LOOM laat wederom het typische geluid horen van de Imagine Dragons. De plaat is gevuld met hitgevoelige poprock. Eerlijkheidshalve: muzikaal beklijft het nieuwe werk van de band iets minder, maar de zang/het declameren van zanger Dan Reynolds is als van ouds. De ritmes in de nummers zijn stevig en worden aangevuld met krachtige baspartijen. Zo zal LOOM de fans zeker kunnen bekoren, alleen slechts 31 minuten speelduur is iets te weinig voor een band van dit kaliber. (Cornelis Groot)

ALEX IZENBERG & THE EXILES

Alex Izenberg & The Exiles (V2)

Het vierde album van de Californische singer-songwriter Alex Izenberg is het eerste dat hij met een bandnaam uitbrengt. Toch is het ook duidelijk een vervolg op zijn eerste drie albums, in die zin dat hij zijn ruim gearrangeerde vorm van klassieke popmuziek verder uitwerkt. Diep geworteld in de songwriter traditie van iemand als Burt Bacharach, weet hij dat ambacht te combineren met een eigentijdse productie, niet in de laatste plaats dankzij de medewerking van Phil Ek, die we nog kennen van zijn samenwerking met geestverwanten Fleet Foxes. Veel strijkers, een eenzame steelgitaar, alles wordt uit de kast getrokken om van elke song een prachtige sfeertekening naar te zetten. Tekstueel is het gebaseerd op het werk van Alan Watts, de Engelse filosoof die Christelijke mystiek combineerde met Oosterse filosofie, en wiens werk aan een opmerkelijke comeback bezig is. Diepgaand en veel sfeer, een prachtig album. (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

= 1
DEEP PURPLE

DEEP PURPLE

=1

(Earmusic/V2)

Er zijn maar weinig bands in het rock genre die zo'n uitgebreide discografie kunnen overleggen als Deep Purple. Opgericht in 1968 is de band inmiddels toe aan het 23ste studioalbum. Deze nieuwe plaat markeert tevens het afscheid van gitarist Steve Morse en introduceert zijn vervanger: de 45 jaar jonge Simon McBride. Dat de band na zo'n rijke carrière wel wat nieuwe impulsen kon gebruiken werd wel duidelijk na de toch wat ingedut klinkende voorgangers Infinite en Whoosh. Het heilige vuur is echter terug want de band klinkt op dit nieuwe album bevlogen en geïnspireerd. McBride gaat veelvuldig heerlijke duels aan met toetsenist Don Airey en tilt met zijn fellere spel elk nummer naar een hoger niveau. Luister maar eens naar de heerlijk felle opener Show Me, het ronkende Portable Door en het stevig rockende Now You're Talking. Zelfs als de band wat gas terug neemt zoals bijvoorbeeld in het langzamere If I Were You weet de band te blijven boeien. Met een gemiddelde leeftijd (afgezien van de jongere McBride), van tegen de 80 is het bewonderenswaardig om met Equals 1 (=1) zo'n goed en geïnspireerd album uit te brengen. Om van een comeback te spreken gaat natuurlijk wat ver want de band heeft altijd bovengemiddeld goede albums weten af te leveren maar deze nieuweling is toch met enige afstand wel het beste wat de band in lange tijd heeft uitgebracht. Deep Purple laat horen nog steeds zeer relevant te zijn, Hulde! (Emiel Schuurman)

FONTAINES D.C.

Romance (Beggars)

LP coloured, LP, CD, Cassette

Ik moest wennen aan Grian Chatten's stem toen ik het voor het eerst hoorde in Dogrel back in 2019. Kort daarna wist ik gelijk dat zij de 'next big thing' zouden worden. Hun nieuwe album *Romance* is het eerste album dat niet direct na elkaar is gemaakt en dit is mogelijk de reden dat dit album het meest anders voelt. Een eclectisch werkstuk dat voor de 'traditionele' post-punk liefhebbers wellicht even wennen zal zijn, ondanks dat de bekende reverb gitaren, het diepe drumritme en de ruwe, lage stem nog altijd aanwezig zijn. Chatten liet met zijn soloalbum *Chaos for the Fly* al een andere en kwetsbare kant van hem zien. In *Romance* toont de band dat ze voor veel meer dan één genre staan. Met opvallende esthetische keuzes, zoals kleurrijke, uitgesproken kleding en visuele elementen in de videoclip, liveoptredens en albumhoes, laten ze een heel nieuw karakter zien. Inspiratie kwam ook uit films zoals de animeklassieker *Akira* en de *Pusher*-trilogie van Nicolas Winding Refn. Dergelijk verzamelen van ideeën, ontstond tijdens hun tour met de Arctic Monkeys. Ze verkennen de stereotypen van zoetheid rondom het thema romantiek, maar vooral de melancholische en wat donkere kanten ervan. Nummers zoals 'Motorcycle Boy' en 'Bug' ademen nostalgie, een verlangen naar een oude tijd, naar oude plekken en meer. Een soort oversized trui die me terugbrengt naar mijn jongere zelf die troost zocht in de muziek en teksten van grote rockbands uit de jaren 90 achter mijn koptelefoon. Die mij even liet voelen als een onderdeel van een groter geheel van al die duizenden mensen die door deze muziek ook zijn geraakt. Fontaines DC is met dit album geëvolueerd tot iets groters. Op hun eerdere albums verkenden ze persoonlijke struggles, identiteit en nationale thematieken, dus deze zoektocht om iets grandiozers en universelers te maken voelt als een logische stap om hun grenzen te verleggen en op zoek te gaan naar een groter collectief gevoel. Fontaines DC's nieuwe album is een frisse wind en ik weet zeker dat dit album veel mensen dezelfde troost zal geven. Check ook het interview met drummer Tom Coll elders in deze Mania. (Jos Mauro Witteveen)

CHARLI XCX

Brat

(Warner)

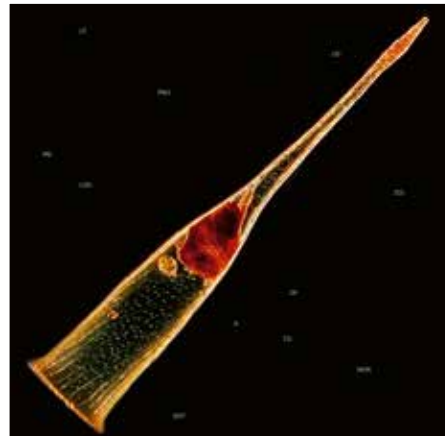
LP coloured, CD

Het interessante vervolg op de 'selling out' plaat van Charli XCX, die niet de commerciële of artistieke verwachtingen haalden. Er is nergens (op het internet) aan dit nieuwe album te ontkomen, want Brat Summer is in volle gang en ieder pikt zijn graantje mee, zoals menig politieke partij en merken die producten omtoveren in die ene kleur groen. Het album is simpel gezegd keigoed en de best mogelijke plaat van het moment in het hyperpop genre. Het durft zich als een klassieker

te onderscheiden, met Charli zelf op haar best. Samen met producer A.G. Cook haalt dit duo het beste in elkaar naar boven, wat zeker erkend gaat worden in prijzen. Na enkele luisterbeurten blijven de nummers goed hangen en komen telkens nieuwe details naar boven. Zelfs met enorm verschil in de songs is het een samenhangend geheel, inclusief de deluxe versie met 3 extra nummers. Apple en 360 zijn de geweldigste nummers en horen zeker thuis in je favorieten-playlist. Haal snel de iconische groene versie. Brat summer just started, dus er is nog meer komende - een remix album of andere verrassingen? We gaan het zien. Op repeat! (Laurens Elderman)

LEPROUS Melodies Of Atonement (InsideOut/Sony)

2LP coloured, 2LP, CD Ltd., CD, Blu-Ray

Leprous is een band die in een constante staat van transformatie verkeert en tegelijkertijd een onmiskenbaar eigen geluid heeft. Het album The Congregation (2015) en Aphelion (2021) klinken echt wel heel anders, maar ik zou ze allebei direct herkennen als authentiek Leprous. Op Melodies of Atonement kan je ook weer verwachten dat het puur is, maar waarbij dit keer ieder bandlid beter naar voren komt en de kwaliteiten van ieder individu beter wordt benut dan op het vorige album.

Het is daarnaast een scherper album: melodieën zijn weer wat meer rechttoe-rechtaan en het lukt Leprous weer wat directer tot het punt te komen. Dit in combinatie met een modern, picobello geluid maakt dat dit album een stap voorwaarts is voor de band, waarbij de balans tussen kunde en kunst op een prachtige manier wordt gehandhaafd. Het is ze gewoonweg weer gelukt om een sterk album te maken op een integere, eigen wijze. (Willem Sloet)

KASABIAN 👍
Happenings
(Sony Music)

Kasabian overdonderde in 2004 met hun gelijknamige debuutalbum, met daarop bekende 'hits' als Club Foot, LSF en Processed Beats en de band werd een graag geziene

gast tijdens festivals. Ook de albums 'West Ryder Pauper Lunatic Asylum' (2009) en 'Velociraptor' (2011) waren zeer goed. Daarna kwam de klad er een beetje in, met mindere albums en het vertrek van zanger Tom Meighan, waarbij die rol werd overgenomen door gitarist Sergio Pizzorno. Happenings telt 10 korte nummers die wisselend van kwaliteit zijn: goede nummers zoals opener 'Darkest Lullaby' (een vrolijk dansnummer), 'Coming back to me Good', 'G.O.A.T.' (met vlammende gitaarsolo) en 'Bird in a Cage' worden net zo makkelijke afgewisseld door middelmatige en tegenvallende nummers, waarbij de 'overstuurd klinkende' zang opvalt. Wellicht dat de nieuwe nummers beter tot hun recht komen tijdens optredens, want Kasabian is nog steeds populair zoals bleek tijdens Glastonbury 2024. Gezien de lengte van bijna 30 minuten kan je Happenings bijna een ep noemen. (Joost van Loo)

KEHLANI
Crash

Wat past er beter bij een zomerse Pride viering dan een hitsige, sensuele R&B plaat, gemaakt door een van de meest

fanatieke activisten binnen de hedendaagse queer music scene? Niets dus. Op CRASH laat Kehlani zien hoe comfortabel hen is met de LGBTQ+ aanvoedersband. Deze plaat gaat namelijk ongesluierd over queer liefde, seks en harteleed. Met andere woorden, u kunt driekwartier smullen van Kehlani zoals Kehlani smult van vrouwen. (Jay Frelink)

LA LOM
The Los Angeles League Of Musicians

Het klinkt te mooi om waar te zijn; jezelf maandenlang vijf avonden per week het schompes spelen in een

hotelbar in Hollywood en twee jaar later mee op tour als voorprogramma van Vampire Weekend. Los Angeles League of Musicians, een trio met flair, is een ware sensatie én traktatie. Het debuutalbum blaast de authentieke Zuid-Amerikaanse genres cumbia en bolero nieuw leven in. Volgend jaar in een volle Lima op Lowlands? Het moet gek open wil dat mislukken. (Max Majorana)

DAVID LYNCH & CHRYSTABELL 👍
Cellophane Memories
(Sacred Bones)

De Texaanse zangeres Chrystabell, eigenaresse van een begraafplaats (!), werd in 1998 voorgesteld aan filmmaker David Lynch.

Sindsdien werken ze geregeld samen, zo produceerde Lynch enkele albums van haar en hielp Chrystabell mee aan enkele soundtracks. Daarnaast speelde ze een rol in het derde seizoen van Twin Peaks uit 2017. Op Cellophane Memories staan ze voor het eerst samen als artiest op de cover. Als Lynch zich met de muziek bemoeit, is een vergelijking met zijn oude kompaan Angelo Badalamenti nooit ver weg, en dat is ook niet geheel onterecht. Lynch neemt ook zijn toevlucht tot atmosferische landschappen, waarin de beladen muziek niet zelden de donkerste hoeken van de menselijke ziel bezoekt. Chrystabell's stem is niet te vergelijken met die van Badalamenti's vaste muze Julee Cruise, maar juist door haar veel ongepolijstere aanpak is de sound een stuk verontrustender. Zeker geen muziek voor bij de dagelijkse klusjes, maar voor wie de tijd neemt een zeer fraai werkje. (Jurgen Vreugdenhil)

ORANGE GOBLIN 👍
Science, Not Fiction
(V2)

Na zes lange jaren, de corona crisis kwam even tussendoor, komt Orange Goblin met hun tiende album. De energie zit er nog goed in voor een band die al bijna 30 jaar aan de weg

timmert. Science, Not Fiction laat zien dat deze band nog lang niet uitgespeeld is. Het album knalt geweldig open met The Fire At The Centre Of The Earth Is Mine, waarin ze direct de toon van het album zetten. De hele rit lijkt op een achtbaan die alleen maar naar beneden gaat: het raast door tot het eind, waarbij je tijdens die ongeveer 50 minuten even de tijd bent vergeten. Het gehele album heeft een combinatie van punk 'n roll, ouderwetse hardcore en toch een beetje een gepolijst geluid. Prachtig om te zien dat Orange Goblin er nog goed bij zit en een metalplaat weet te maken die metalliefhebbers van alle generaties kan aanspreken. (Willem Sloet)

ORVILLE PECK 👍
Stampede
(Warner)

Het succesverhaal van Orville Peck is een bijzondere. De geboren Zuid-Afrikaan was op jonge leeftijd al stemacteur, speelde in musicals in Londen en belande door zijn liefde

voor de countrymuziek in de VS. Zijn debuutplaat Pony was meteen een doorslaand succes, mede dankzij zijn opvallende kostuum, Peck verschijnt steevast gemaskerd in het openbaar. Dat masker heeft veel te maken met zijn belangrijkste boodschap: Peck gelooft dat mannen hun gevoelens en hun ware zelf verbergen in het openbaar. Het idee slaat opvallend genoeg aan in de grotendeels conservatieve countrywereld. Artiesten staan in de rij om met Peck samen te werken. Op Stampede is dat wel heel duidelijk, deze ijzersterke plaat bevat namelijk uitsluitend duetten. Je hoort onder andere Midland, Margo Price, Teddy Swims en Beck voorbijkomen. Het hoogtepunt? Het duet met Willie

MILTON NASCIMENTO & ESPERANZA SPALDING

Milton & Esperanza

(Concord)

2LP, CD

Je kan wel zeggen dat Esperanza Spalding de wind in de rug heeft. Vorig jaar was ze Artist-in-Residence op North Sea Jazz, nu komt haar allergrootste droom uit: een album maken met een van haar favoriete artiesten, de grootmeester van de Braziliaanse popmuziek, Milton Nascimento. Spalding was altijd al dol op Braziliaanse en Caribische muziek, wat we ook regelmatig terug konden horen in haar eigen muziek. Ze volgde de legendarische Braziliaanse artiest Milton Nascimento sinds haar studie op de voet. Bijna 25 jaar later brengt ze Milton + Esperanza uit, een album met 16 nummers dat zowel Nascimento's klassiekers herinterpreteert als nieuwe muziek van Spalding introduceert. Nascimento's tijdloze en wijze stem maakt nog indruk - hij is inmiddels 81 jaar oud! Samen met Spalding's innovatieve en speelse jazz, vormen ze een bijzondere combinatie met onconventionele covers van onder andere A Day in the Life van The Beatles en Michael Jackson's Earth Song. Milton + Esperanza is een samenwerking die op een prachtige manier de kloof tussen generaties en muziekstijlen overbrugt. De gastoptredens mogen er ook zijn. Oudgedienden Paul Simon en Dianne Reeves, evenals jongere muzikanten zoals Shabaka Hutchings en Lianne La Havas, voegen nog meer talent toe aan deze toch al unieke samenwerking. Het album begint met een ontroerend gesprek tussen Milton Nascimento en Esperanza Spalding, die aanvoelt als een droom, een overdracht van wijsheid. De toon is gezet voor een bijzonder en innemend album. (Jos Mauro Witteveen)

LIANA FLORES
Flower Of The Soul
(Verve)

Flower of the soul is het debuutalbum van Brits-Braziliaanse singer-songwriter Liana Flores. Jazzy folk-liefhebbers, of fanatieke TikTokers, kennen haar wellicht al van haar laatste project: een EP die ze uitbracht in 2019, met als hoogtepunt TikTok-virale hit Rises the Moon. In de laatste vijf jaar heeft Flores gewerkt aan haar debuutalbum en in de tussentijd behaalde ze een diploma zoölogie. Dit klinkt wellicht als nutteloze informatie, maar dat is het niet. Op Flower of the soul zingt Flores met haar zachte stem (die doet denken aan Nick Drake) over hoe we natuur kunnen gebruiken om onze eigen plek in de wereld te begrijpen. Dit doet ze over zachte instrumentatie: akoestische gitaren, jazzy drums en incidentele toevoegingen van blaas- en strijkinstrumenten. Het resulteert in een soort jazzy folk met duidelijke popinvloeden. De liedjes nodigen uit om mee te zingen en de refreinen zijn bloedmooi. Hier en daar zijn bossa nova-invloeden uit haar thuisland te horen, bijvoorbeeld op Butterflies, met een gastoptreden van Braziliaanse folk-artiest Tim Bernardes. Genoeg om bij weg te dromen op deze plaat. Waan je even in de natuurlijke droomwereld die Liana Flores creëert. (Daan van Eck)

Nelson: Cowboys Are Frequently Secretly Fond Of Each Other. Een tekst die in conservatief Amerika het nodige stof zal doen opwaaien. Juist ja, dat is Orville Peck die op zijn paard door je stad raast. (Bob van der Staak)

QUIVERS
Oyster Cuts

Het Australische kwartet Quivers is toe aan hun derde album. Het laatste verscheen in 2021 en werkte al een beetje toe naar het geluid, dat op dit album volledig tevoorschijn komt. Twee mannen en twee vrouwen, dat is Quivers. Er zijn opgewekte geluiden van weer verdergaan na verlies en er is troost. Ze verloren familie, maar Quivers maakt mooie, zuivere pop, die doet denken aan The Go-betweens, maar meer van deze tijd is. Mooi en puur album. Dromerig goed. (Erik Mundt)

RADAR MEN FROM THE MOON 👍

Vomitorium
(Suburban)

Hedde dè geheurd?! Vomitorium/vomitaria, zijn de in- of uitgangen in een Romeins amfitheater, via welke de bezoekers het theater snel konden verlaten. Deze liepen onder de zitplaatsen door. Geen relatie dus met het woord 'to vomit'/ overgeven. Zó de kop is eraf... Fuzz club, heerlijk verfrissend jong label (2012) wat erg sterk voor de dag komt met een eigen smoel. Ik was compleet van m'n sokken geblazen van de elpee Kompromat van 10.000 Russos 4,5 jaar terug. Geen vergelijkbare koek ditte, maar wel begrijpelijk dat Radar Men voor dit label gekozen heeft met deze verrassend sterke derde. Ik kan dit album wel bondig samenvatten met de volgende krachtige terminologie; een epische excursie in het avant-garde-punk territorium. De plaat scheurt door acht psychotisch intense acidmetal soundscapes heen. Ze geven ook heel goed 'n eigen draai' aan muziek die bij hen in de platenkast staat. Hoor ik daar Killing Joke en PIL voorbij fietsen? Onmiskenbaar The Ex in 'Altered States'. Met name het dubbele drumgeluid werkt heel aanstekelijk. Wát gaat er nog meer van de maan komen? Heb er nu al Zin an en kijk nu ook al uit naar het Fuzz Club Festival in de Effenaar volgend jaar. Nondepie, Nondejuu, d'as verrekkes schon! (Paul Maas)

SALUTE 👍
True Magic
(Ninja Tune/PIAS)

True Magic is een dikke vette houseplaat! Salute is de house-sensatie uit Manchester die recent doorbrak. Think Glastonbury, Boiler Room,

Defected. Dit debuutalbum kent geen genade en gaat gelijk aan op 135/140 BPM. Niks mixstroken maar 14 korte, opzweepende, muzikale, funky, mega-housey knallers op rij. Voor de vocale en muzikale elementen leunt Salute niet op sample-bakken maar wordt samengewerkt met andere artiesten waaronder grootmachten als Disclosure en Karma Kid, maar ook independent artiesten zoals Léa Sen en Empress Of. Daardoor steken alle tracks op dit album dik boven het house maaiveld uit in muzikaliteit en signature. Salute's aanstekelijke funky airy stijl, met een vleugje melancholische chords, maakt dat je je gaspedaal nog een keer intrapt, nog een drankje gaat halen, er nog eentje dropt of alsnog de stad in gaat na die zwoele BBQ. "Just fucking have fun, that is literally all there is to it", aldus Salute :) Let Summer Roll!! (Frank Renooij)

THE SCRIPT 👍

Satellites
(ADA/BMG)

Met het nieuwe album 'Satellites', wat vanaf 16 augustus te koop is, komt The Script met het eerste album na het overlijden van gitarist Mark Sheehan in april vorig jaar. Hun inmiddels zevende studio werk staat niet per sé bol van de verwijzingen naar deze tragische gebeurtenis, maar ze zijn er weldegelijk (Unsaid, Gone). Opvallend is de benadering van het album: er staan veel krachtige uptempo songs op (bijvoorbeeld single Both Ways) en dat is weleens anders geweest. Wellicht dat de toevoeging van Ben Sargeant (ging altijd al mee op tour als bassist) en nieuwkomer Ben Weaver op leadgitaar de band een nieuwe richting in duwt. De albumhoes laat de drie silhouetten zien van Danny O'Donoghue, Glen Power en Ben Sargeant. Het vierde silhouet met capuchon is van Mark Sheehan, om zo te verbeelden dat hij nog altijd voortleeft in de harten en ziel van The Script. (Gert van Engelenburg)

TY SEGALL

Love Rudiments

De nieuwe plaat van Ty Segall genaamd Love Rudiments is even wat anders dan we van hem gewend zijn. Waar we Ty Segall vooral kennen van psychedelische en garagerock albums, toont hij nu een andere grote passie: percussie. Dit album is een ode aan zijn eerste liefde, namelijk de drums. Wat is er een betere manier om die liefde te vieren dan met een album dat volledig in het teken staat van percussie-instrumenten? Net zoals André 3000 onverwacht een fluit album uitbracht, laat ook Ty Segall zien dat artiesten soms gewoon hun ingevingen moeten volgen. Verwacht geen Freedom's Goblin, maar verwacht wel een avontuurlijke reis door zijn liefde voor percussie. (Lotte Hurkens)

LAVA LA RUE

Starface
(Virgin)

Lava La Rue's debuutalbum Starface is een eclecticisch conceptalbum met een verhaal dat als rode draad door het album loopt. Geschreven vanuit het perspectief van aliens, geeft Starface een buitenaardse kijk op de menselijke natuur. Invloeden van David Bowie, Prince en Tame Impala zijn te horen, maar daarnaast zijn er ook funk-, ska-invloeden en hier en daar drum and bass-achtige breakbeats verweven door de plaat. Als Brits-Jamaicaans, Queer en Non-Binaire artiest is het perspectief van alien soms verrassend dichtbij voor Lava La Rue. Door de niet-lineaire aard van intersectionaliteit te transformeren, benadrukt Starface de kracht van samenwerking tussen artiesten met verschillende achtergronden en stijlen. Halverwege vraagt Starface zich af: "All these humans, where is the humanity?", maar uiteindelijk biedt dit album toch een positieve uitkijk, waar samenkomen en liefde (en lekkere synthesizers) toch de overhand hebben. Starface is een gaaf sci-fi conceptalbum, simpelweg een heerlijke popplaat, en misschien wel de nieuwe Lesbian Ziggy Stardust. (Lotte Hurkens)

MESHELL NDEGEOCELLO
No More Water: The Gospel Of James Baldwin
(Blue Note)

Dit album op Blue Note verschijnt op de 100ste geboortedag van James Baldwin, Amerikaans schrijver en sociaal activist. De 17 tracks weerspiegelen de in zijn romans en toneelstukken terugkerende thema's rondom raciale, sociale en seksuele problemen van Afro-Amerikanen. Zangeres en bassiste Ndegeocello, de artist-in-residence van afgelopen editie van North Sea Jazz, co-produceerde het met Chris Bruce. Ndegeocello's debuut in 1993 (3 Grammy nominaties) werd destijds in een neo-soul hokje gestopt. Anno 2024 zou je haar muziek daar zwaar tekort mee doen. Met invloeden van funk, folk, jazz, R&B, dub, samba en Congolese soukou hoor je een kleurrijk palet aan stijlen. Er is veel gesproken woord, wat gezien het thema van het album helemaal in het plaatje past. De sprekers zijn dichters en activist Staceyann Chin en Pulitzer Prize-winnaar Hilton Als. Haar muzikale leven is er een van samenwerkingen, zo ook op dit album. De (mannelijke) solozang in het eerste nummer kleurt af en toe buiten de lijntjes, maar weerhoudt niet om verder te luisteren op dit prachtige album. (Bart Coumans)

SETH
La France Des Maudits

Dat de Franse taal zich niet alleen uitstekend leent voor zoetsappige chansons maar ook prima geschikt is voor uitstekende black metal bewijst het Franse Seth wederom met dit zevende album. De opvolger van het in 2021 verschenen *La Morsure Du Christ* laat er geen twijfel over bestaan dat Seth behoort tot de absolute top van de hedendaagse black metal. Acht nieuwe tracks razen in al hun kwaadaardigheid voorbij. Grote klasse! (Emiel Schuurman)

SHABOOZEY 👍
Where I've Been, Isn't Where I'm Going
(News)

Deze Afro-Amerikaanse singer-songwriter probeerde al ruim tien jaar door te breken met een mix van country en hiphop, zonder al te veel succes. Afgelopen april, daags na het verschijnen van *Cowboy Carter*, het countryalbum van Beyoncé, waar Shaboozey overigens ook een gastrol op heeft, verschijnt zijn single *A Bar Song (Tipsy)*. In no time wordt dit in zijn thuisland Amerika een nummer 1 hit waar niemand omheen kan. Nu verschijnt zijn derde album en dat is tevens zijn major label debuut. Dit keer is Shaboozey begonnen vanuit de country en heeft daarna accenten uit de hiphop toegevoegd om te komen tot een samenvloeiing die goed werkt. De traditionele countryliefhebber zal moeite hebben met het gebruik van autotune of de gastbijdrage van een rapper als BigXthaPlug. Maar het resultaat is verdraaid sterk. De liedjes zijn goed, zijn stem ook. Shaboozey verdient het om meer te worden dan een one-hit wonder. (Erik Damen)

SIMONE SIMONS 👍
Vermillion
(ADA/BMG)

Simone Simons komt eindelijk met een solo album, waarbij Arjen Lucassen (uiteraard) heeft meegeholpen. Op het album heeft Simone een divers aanbod van muziek waarbij de invloeden van zowel Epica als Ayreon zijn te horen. Dit zorgt voor een interessante mix van muziek met waanzinnige melodieën en uiteraard uitstekende zang van Simone. Het is de vertellende manier van schrijven wat ervoor zorgt dat je wordt meegenomen door het album alsof het een spannend avonturenverhaal is. De begeleidende muziek is precies wat je hoopt van een soloalbum van Simone, omdat het haar stem ondersteunt zonder leidend te worden. Qua composities hoef je je ook zeker niet te vervelen, Simone heeft ervoor gezorgd dat ieder lied een ware reis is waarop ze je meeneemt, met interessante twists en turns onderweg. Los van de sublieme stem van Simone, kunnen fans van het geluid van Ayreon hier ook hun hart ophalen. (Willem Sloet)

UMBERTO Black Bile

Voor wie op landerige zomerdagen nog wel wat fijne ambient gebruiken kan, brengt Thrill Jockey de nieuwe plaat van Matt Hill (artiestennaam: Umberto) uit. Hill is een meester in het uitdrukken

van diepte en emotie met minimale sonische middelen, wat hem een veelgevraagd componist van filmscores maakt in thuisstad Los Angeles. Vaak is een enkel pianoakkoord of fladderende gitaar al genoeg om je als luisteraar in verrukking te brengen, zoals in het melancholische, warmbloedige Empty Shell. (Max Majorana)

UNIFORM American Standard (Sacred Bones)

Uit de ranzigste rioolputten van downtown New York walmt al een klein decennium een drekkerige damp metal die zich zonder genade nestelt in je poriën, aderen

en organen. Een walm en galm die je zenuwuiteinden aanvalt en je overprikkeld achterlaat. Het grijpt je bij de keel en schudt je door elkaar, tot je laatste stuivers en onreine ideeën op de grond te pletter vallen. Het doet dat met de vernietigende kracht van de Amerikaanse wapenindustrie. De herrieschoppers van Uniform in een notendop. Zanger Michael Berdan klinkt nog altijd als een afgetrapte rottweiler, eindelijk bevrijd na jarenlang te zijn opgesloten in een te kleine kooi. De stuwende drums in hoogtepunt This Is Not A Prayer voeren een duivelse legermars aan. Het titelnummer slaat je 21 minuten (!) lang murw met log gitaargeweld. Voelt het bij jou de laatste tijd ook alsof de mensheid dan eindelijk voor zijn armageddon staat? Dan is dit je soundtrack. Beste metal plaat van het jaar. F***k it, I said it. (Stef Mul)

WAND Vertigo (Drag City)

Wand begon als psychedelische rockband in de geest van Ty Segall, maar ontwikkelde geleidelijk een eigenzinniger, evocatief geluid. Met hun gelaagde

gitaareffecten en raadselachtige teksten roepen ze als geen ander surrealistische droombeelden op. Vertigo, hun eerste album in 5 jaar, is hier een voortzetting van. Zoals vanouds vormt Cory Hansons weemoedige, Thom York-achtige stemgeluid het middelpunt. Om nog een vergelijking met Radiohead te trekken: een nummer als Mistletoe, met zijn aanzwellende strijkers en rondcirkelende baslijnen, zou niet misstaan op A Moon Shaped Pool. Doordat de meeste muziek uit fragmenten van jamsessies is opgebouwd, klinkt deze nog weidser en ongestructureerder dan ooit. Nummers lopen naadloos in elkaar over, meanderen in nieuwe richtingen en eindigen nooit zoals ze begonnen. Aan de oppervlakte is Vertigo rijk aan melodieën en pakkende riffs. Wie zich echter in

PARIS PALOMA Cacophony (Netwerk)

Afgelopen juni maakt de jonge Engelse singer-songwriter Paris Paloma haar Later... With Jools Holland debuut met een prachtige single labour. Het mysterieuze indie- en folknummer over fysiek en emotioneel misbruik in een traditionele man-vrouw verhouding maakt meteen diepe indruk. Het nummer is dan al viraal gegaan op TikTok en heeft vrouwen over de wereld geïnspireerd. Ondanks haar 22 jaar zijn haar songteksten, geïnspireerd door mythologische figuren en kunstgeschiedenis, volwassen en poëtisch. Hierbij legt ze knap verbanden met het heden en haar eigen ervaringen. Zo is ze op de titel van haar debuutalbum Cacophony gekomen door Stephen Fry's Mythos. Ze laat in 15 nummers horen dat we te maken hebben met een uitzonderlijk talent. Ze kent haar lage, warme stem zo goed, dat ze hiermee kan variëren van teder tot vurig. De dark folk nummers zijn meestal ingetogen, waarbij ook het moderne geluid van Billie Eilish er in doorklinkt. Florence Welsh is ook een inspiratie, maar haar muziek is meestal een stuk uitbundiger. Ze ging al op tournee met Maisie Peters, maar het is slechts een kwestie van tijd dat Paris Paloma zelf net zo'n grote naam als eerder genoemde artiesten is. (Erik Damen)

NIKI
Buzz
(Suburban/88 Rising)
LP, CD

NIKI, met hoofdletters, is de artiestennaam van Nicole Zefanya, een Indonesische singer-songwriter die met Buzz haar derde volledige album uitbrengt, na Moonchild (2020) en Nicole (2022). De meeste nummers zijn tijdens haar laatste wereldtournee geschreven, zoals het titelnummer tijdens het wachten op een vlucht of Strong Girl waarvoor NIKI inspiratie kreeg tijdens een autorit door Maryland. Aan niks is overigens te horen dat NIKI in Jakarta woont. Het album bevat 13 (korte) nummers waarvan Too Much of a Good Thing en Blue Moon als single zijn uitgebracht. Het is een echt singer-songwriter album, waarbij de verrassing zit in de kleine details die je soms pas na meerdere keren beluisteren herkent. In sommige stukjes orkestratie klinkt bovendien toch wat van Indonesië door. Het album luistert lekker weg, waarbij je soms wel hoopt (of verwacht) dat NIKI een paar keer helemaal losgaat. Enkele nummers flirten met echte rock, zoals Colossal Loss met een lekker riffje begint en bij Focus heb je zelfs het gevoel naar een jonge Avril Lavigne te luisteren. Ze werkt echter toe naar een sterke tweede helft, met tempo in Blue Moon en eindigt het album geweldig met de laatste twee nummers Heirloom Pain en Nothing Can. Kortom: een relaxed (soms wellicht te) klinkend album, prima voor een lome middag of chillend op een zonnig strand. Op 2 november 2024 kan je haar live zien in Tilburg. (Joost van Loo)

alle subtiele composities en songteksten verdiept, blijft nieuwe details ontrafelen. (Laurence Tanamal)

WASHED OUT 👍
Notes From A Quiet Life
(Sub Pop)

De titel van het vijfde album van Washed Out kan letterlijk genomen, want na de release van zijn vorige plaat, Purple Noon uit 2020, verruilde Ernest Greene, ook wel de 'godfather

of chillwave' de grote stad Atlanta voor het platteland van Georgia. Greene, inmiddels de veertig gepasseerd, is in een nieuwe fase van zijn leven beland, waarin naast de muziek ook schilderen en beeldhouwen hun plek hebben. De beeldende kunst vormde zelfs een van de belangrijkste inspiratiebronnen voor Notes From A Quiet Life, het eerste album dat Greene zelf produceerde. Dat gaat hem goed af. De plaat klinkt warm en gedetailleerd. Kon de muziek van deze chillwavepionier altijd al als dromerig worden omschreven, zo laidback, melancholiek en abstract als op Notes From A Quiet Life hoorden we Washed Out nog niet eerder. Het tempo blijft, net als het aantal stevige hooks, veertig minuten laag, maar er zit genoeg diversiteit in de composities om eenvormigheid te voorkomen. Een ideale soundtrack voor een hete, lome zomerdag. (Marco van Ravenhorst)

JONTAVIOUS WILLIS 👍
West Georgia Blues
(Strolling Bones)

Blues, veelal getypeerd als stereotiep, een herhaling van zetten-muziekstroming, was ooit en vervolgens niet meer. Innovatie, vernieuwing ontberend. Maar luister dan

eens naar wat deze 28 jaar super-getalenteerde klabak doet met dit razend sterke, jaja, blues album. Twee aspecten gaan hier op; Tekst en Instrumentatie. Willis hecht grote waarde aan de verhalende kant van blues in de zin van het doorgeven van (orale-) tradities, waarden en normen bezien vanuit de geschiedenis van zijn cultuur en erfgoed. Neem de eerste 22 seconden van dit album, slechts bestaande uit stem, handklap, borstgeroffel met respons. Hoe simpel, zo sterk. Willis spreekt zich ook uit; nog immer is er niet zoveel veranderd sinds het 'Jim Crow'-tijdperk van zijn grootvader. Instrumenteel is het van navenante kwaliteit. Willis beheerst een grote diversiteit aan stijlen die aan de Country blues toebehoren; Delta-, Piedmont- en Texas-blues als voornaamste waarbij hij afwisselt tussen finger-picking, flat-picking en slide-techniek. Razend knap. "This dude makes a talk box with his acoustic guitar". Willis beschikt over veel; een diep rootsgevoel, instrumentale bekwaamheid, een stem die hart en ziel van de blues bezit en een onwrikbare verbinding met de oude roots. "A 70 year old bluesman in a 28 year old body" P.S. De recent overleden John Mayall zal met vol Plezier van daarboven toekijken wat "Wonderboy" aan het doen is. (Paul Maas)

LUISTER TRIP

PERSONAL TRAINER
Still Willing
(PIAS)

En eindelijk is hij er dan, het tweede album van het Amsterdamse Personal Trainer. De debuut plaat Big love Blanket maakte immers meteen zoveel indruk dat niet alleen de luisteraars overstag gingen, maar ook de concurrentie in de vorm van het independent platenlabel Bella Union, dat hen maar wat graag wilde contracteren! De samenstelling van de band blijft bijzonder: het enige lid van de band Willem Smit, aangevuld door zes musici die veelal ook al in andere bands opereren. En misschien schuilt daarin juist wel de kracht, een muzikale inbreng vanuit diverse muziekhoeken. De opbouw van het album is haast "klassiek" te noemen. Harde en zachte, en snelle en langzame nummers wisselen elkaar af, waarbij de arrangementen soms alle kanten opgaan! Luister eens naar de openingssong, waarin we na de warme stem van Willems Australische moeder geleidelijk overgaan naar een snoeihard popgeluid. Waarna in de songs I Can Be Your Personal Trainer en Cyan invloeden van The Fab Four en Kinks de dienst uitmaken! Round is weer een heerlijke rocksong vol dynamische gitaren, New Bad Feeling een psychedelische trip en Testing The Alarm, een song vol lichte Daryl Ann-invloeden. De titelsong is de parel van het album! Een sublieme plaat van een al even sublieme band, die deze zomer op vele grote festivals te bewonderen valt! (Koos Schulte)

WAYNE SHORTER
Celebration, Volume 1
2LP, 2CD

Wie in één minuut wil horen hoe goed Wayne Shorter is, moet luisteren naar Aja van Steely Dan. Ergens halverwege begint hij aan een exercitie waarmee hij het tot dan tamelijk smooth verlopen muziekstuk met enkele ademtichten aan flarden trekt en de spanningsboog omhoog zwiept. Muzikanten en critici kwamen steevast superlatieven te kort als ze over de vorig jaar op 89-jarige leeftijd overleden componist en saxofonist Wayne Shorter spraken. Ook objectief is vast te stellen dat hij een grootheid was. Met onder anderen Art Blakey, Miles Davis en Weather Report op je track record en ook nog een lange lijst baanbrekende albums als bandleader, moet dat wel de conclusie zijn. Dat zijn muziek postuum wordt gevierd met een uit zijn archief samengestelde serie is geweldig nieuws, temeer daar hij hier zelf nog de hand in heeft gehad. Het eerste deel is gewijd aan een Zweeds concert uit 2014 van zijn kwartet. Dat staat voor een groot deel in het teken van het razend knappe en spectaculaire Zero Gravity dat in delen, Shorter zelf had het over dimensies, is opgesplitst. Zijn band is formidabel. Pianist Danilo Perez, bassist John Patitucci en drummer Brian Blade begeleiden niet. Wayne Shorter, die zelf trouwens vanwege zijn leeftijd zittend speelde, schitterde wel degelijk. Maar net als de rest van het kwartet. (Wim Koevoet)

STEVE WYNN
Make It Right

In het kielzog van het veertigjarig jubileum van The Dream Syndicate klassieker The Days of Wine and Roses, is de tijd rijp voor de memoires van frontman Steve Wynn

en een eerste solo-album in veertien jaar. Al scheef hij de liedjes passend bij de hoofdstukken van het boek, zijn ze niet per se autobiografisch. Wel heeft het album alle smakelijke kenmerken die bij zijn oeuvre passen, zoals veel meeslepende Americana als You're Halfway There en enkele scherpe rockers als Making Good On My Promises. (Corné Ooijman)

ZEAL & ARDOR 👍
Greif
(Redacted)

Manuel Gagneux vindt zijn band Zeal & Ardor niet zomaar een band, maar een entiteit die leeft en ademt. En dat is een mooie metafoor om de groei en

ontwikkeling op het nieuwe album GREIF te duiden. De GREIF is een mythisch wezen dat het midden houdt tussen een leeuw, een slang en een vogel, die in een jaarlijkse parade door Gagneux' woonplaats Basel loopt en symbolisch de werkende klasse tegen de onderdrukkende elite beschermt. Muzikaal gezien wordt de symboliek van de GREIF door Zeal & Ardor vertaald in een intense en drukkende combinatie van stevige rock en Afro-Amerikaanse spirituals waarin heftige uitspattingen, donkere schaduwplekken en suspense ervoor zorgen dat de luisteraar behoedzaamheid en concentratie betracht. De black

metal invloeden uit het verleden zijn flink verdund en beperken zich op GREIF alleen tot felle screams. Meestentijds neemt Zeal & Ardor je mee in een intens en drukkend muzikaal avontuur dat zich veelal afspeelt in de avondschemer. (Menno Valk)

LS-430BK

Platenspeler met Bluetooth® en 4 ingebouwde luidsprekers

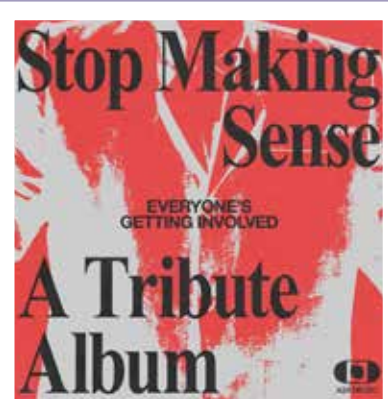
LBT-355BA

Platenspeler met Bluetooth® uit bamboe vervaardigde behuizing

VARIOUS
Everyone's Getting Involved: A Tribute To Talking Head's Stop Making Sense (A24)

Begin een gesprek over de beste muzikalfilm ooit en grote kans dat het gesprek eindigt met The Last Waltz of Stop Making Sense. De eerste is al genoeg geëerd, hoog tijd voor een diepe buiging naar de film én muziek van de Talking Heads. Stop Making Sense was een fantastisch live optreden van de Heads uit 1983 en bestond uiteraard uit een serie hoogtepunten van hun studio albums tot op dat moment en een enkel nummer van de Tom Tom Club, het zijproject van Chris Frantz en Tina Weymour. Al die nummers worden op dit eerbetoon door een zeer weids palet aan artiesten gedaan. Lorde doet een fraaie neo soul versie van Take Me To The River, en Chicano Batman blijft dichtbij het origineel van Crosseyed And Painless. Wie zeker niet bij het origineel blijven zijn El Mato A Un Policia Motorizado met hun minimalistische, Spaanstalige versie van Slippery People. Girl In Red, Jean Dawson, The Cavemen, de veelzijdigheid die de nummers van de Talking Heads blijken te bevatten lijkt eindeloos. (Jurgen Vreugdenhil)

A close-up portrait of Neomi Speelman, a young woman with long, straight, light brown hair. She is looking directly at the camera with a neutral expression. She has a small nose ring in her left nostril and is wearing a thin, silver chain necklace. Her hands are visible in the foreground, resting on her chest, with dark red nail polish. She is wearing a bright red, fuzzy, off-the-shoulder top. The background is a plain, light-colored wall.

NÉOMÍ

De Nederlands-Surinaamse muzikante Neomi Speelman maakte als néomí de afgelopen twee jaar indruk met de goed ontvangen EP's Before en After. Met somebody's daughter heeft ze haar debuutalbum uitgebracht. Ik sprak néomí een paar dagen na de release van het album.

(Door: Erwin Zijleman)

Kun je iets vertellen over het opnameproces van jouw debuutalbum? Wanneer ben je begonnen, hoe ging het in zijn werk?

Ik ben vorig jaar zomer begonnen, in juni. Vanaf dat moment heb ik samen met Will Knox (redactie: een Britse singer-songwriter en producer, die eerder werkte met onder andere Dotan en Duncan Laurence) een aantal dagen per week gewerkt aan het album in zijn studio in Haarlem. In januari hadden we het gevoel dat het album klaar was, al is er altijd nog wel iets te verbeteren.

Je eerste twee EP's kregen de titels Before en After, waar verwees dit naar en waar zou je jouw debuutalbum plaatsen?

Before bevat songs die ik schreef voor ik echt als muzikant aan de slag ging en After de songs die ik hierna schreef. Ik zie dit echt als twee verschillende fasen. somebody's daughter komt in de fase hierna, after After dus.

Before en After lijken in tekstueel opzicht vooral gericht op de pieken en dalen in de liefde en het volwassen worden. Zijn dit ook de belangrijkste thema's op het nieuwe album?

Het nieuwe album gaat ook wel over de liefde, maar vooral over een strijd die ik van binnen heb gevoerd. Over een periode waarin ik boosheid heb leren kennen als emotie en een periode waarin ik de liefde voor mezelf weer heb leren vinden en hier mee om heb leren gaan.

Jouw muziek wordt vooral omschreven als folkpop, die hier en daar de kant van de indiepop op gaat. Hoe omschrijf je jouw muziek zelf?

Ik herken me daar wel in, als mensen het me vragen, kom ik meestal zelf ook met iets als folky indie pop.

Wat zijn jouw belangrijkste muzikale inspiratiebronnen van het moment? En de belangrijkste inspiratiebronnen buiten de muziek? Wat zijn jouw muzikale helden uit het verleden, met welke muziek ben je opgegroeid?

Ik haal inspiratie vooral uit gebeurtenissen in mijn leven, maar soms ook uit films. Ik luister niet echt naar muziek van anderen om inspiratie op te doen, maar ik heb natuurlijk wel mijn muzikale helden. Bon Iver en Ben Howard bijvoorbeeld, maar van langer geleden ook Bob Dylan en Joni Mitchell.

Je hebt zowel Nederlandse als Surinaamse wortels. Zijn jouw Surinaamse wortels terug te horen in jouw muziek?

Mijn moeder is geboren in Paramaribo, dus ik ben half Surinaams. Dat hoor je niet in de instrumentatie op mijn album, maar hopelijk wel in de liefde voor de muziek en de soul en de passie in mijn songs en zang.

Je ging op je 15e naar Amsterdam voor een muziekopleiding. Welke dromen had je toen en in hoeverre heb je die waargemaakt?

Ik dacht natuurlijk dat ik direct de nieuwe Beyoncé zou worden, maar werd direct met mijn neus op de feiten gedrukt. Er waren daar heel veel goede muzikanten en ik heb tijdens de opleiding vooral gehoord dat ik niet goed genoeg was. Dat was vervelend, maar het heeft me ook strijdbaar en ambitieus gemaakt. Het heeft er ook voor gezorgd dat ik op zoek ben gegaan naar wie ik ben, waar mijn eigenheid zit.

Je moet kiezen:

Taylor Swift of Lana Del Rey: Lana Del Rey

Phoebe Bridgers of Lorde: Phoebe Bridgers

Adele of Laura Marling: Laura Marling

Bon Iver of Ben Howard: ai, die is gemeen. Ehh, toch Bon Iver

John Martyn of Nick Drake: Nick Drake

Jonathan Jeremiah of Harry Styles: Ai, ook gemeen.

Jonathan Jeremiah is een bevriende muzikant, maar ik ben gek op Harry Styles. Toch Harry Styles dus.

Billie Eilish of Olivia Rodrigo: Billie Eilish

Rosalía of Dua Lipa: Lastig, maar toch Rosalía, ze doet zulke bijzondere dingen

BBC of NPO: BBC

Glastonbury of Lowlands: Tja, dit wordt in Nederland gepubliceerd en ik hou echt van Nederland, maar ik heb ook ambitie. Glastonbury dus.

Paradiso of de Ziggo Dome: Ik hou van intieme concerten, dus wat dat betreft Paradiso, maar ik ben ook ambitieus. Oke, liever tien keer Paradiso dan één keer de Ziggo Dome.

Kiezen: Je wordt gevraagd als vierde lid van boygenius, je mag een album maken met Jack Antonoff of Aaron Dessner of je wint de Popprijs op Noorderslag?

Dan ga ik voor een album maken met een topproducer, maar ik kies niet een van deze twee.

Wat is het verhaal rond de twee korte intermezzo's halverwege het album?

Het zijn opnames waarin je onder andere mijn ouders hoort. Een beetje een ode aan mijn ouders dus, maar ook een speciale overgang. Met name bij het vinyl zorgt het voor een speciaal effect, op Spotify komt dit minder goed over.

Twee songs op het album hebben een datum en tijdstip in de titel, wat is het verhaal hier achter? En waarom is de slottrack op afwijkende wijze opgenomen?

De songs zijn op die momenten geschreven. Ze hadden oorspronkelijk geen titel. Uiteindelijk hebben ze wel een titel gekregen, maar ik wilde de werktitels ook laten staan. De slottrack op het album is eigenlijk

een demo, maar ik vond hem perfect zo en wilde er niets meer aan doen, dat zou de magie wegnemen.

Het album blijkt te bestaan uit twee delen. Het eerste deel is wat lichtvoetiger en bevat meer invloeden uit de pop, het tweede deel is wat meer ingetogen en melancholischer. Zie je dat zelf ook zo?
Ja, dat klopt. Het heeft te maken met een gebeurtenis in mijn leven en het proces dat er op volgde. Eerst de gebeurtenis, dan rouw, dan acceptatie. Je hoort dat terug in de songs.

Beyoncé maakte een countryalbum en ook het nieuwe album van Lana Del Rey zal een countryalbum worden. Wat voor soort album zou jij willen maken wanneer je een keer een andere kant op zou willen en waarom?

Folk en country zitten dicht bij elkaar dus als ik echt iets anders zou moeten kiezen zou ik kiezen voor een album met invloeden uit de soul, jazz en jungle. Nee, ik zou een echt rockalbum maken met invloeden uit de grunge. Geen idee hoe lang ik dit vol zou houden, maar een album moet lukken.

Wat wil je zeggen met de titel van het album?

Toen het minder goed met me ging had ik veel gesprekken met een goede vriendin en die zei vaak tegen me dat ik niet moest vergeten dat ik altijd de dochter van mijn ouders zou blijven. Dat vond ik mooi en is blijven hangen.

Wat wil je zeggen met de foto op de cover van jouw nieuwe album?

Ik wilde dat het er uit zou zien als iemand's dochter. Ik heb niet zo veel met mode, poespas of perfecte plaatjes, maar de dichtgeknoopte blouse moet onschuld laten zien. Dit contrasteert dan met de onderkant die iets rauwers moet symboliseren. Ik hoop dat het bepaalde emoties oproept, dat het mensen nieuwsgierig maakt naar de muziek.

Je werkt nu al een tijdje samen met producer Will Knox. Als je voor je tweede album een producer zou mogen kiezen, wie zou het dan worden?

Ik werk heel graag samen met Will, we zijn echt maatjes. Als ik een andere producer zou moeten kiezen zou ik gaan voor Blake Mills (redactie: Amerikaanse muzikant en producer van onder andere Feist, Daisy Jones & The Six, Perfume Genius en Laura Marling).

Hoe ziet de rest van het jaar er voor jou uit?

Ik doe nu een clubtour ter promotie van het album. Ik doe ook een aantal shows in Engeland en sta op Best Kept Secret. Binnenkort kondig ik nog wat andere dingen aan. Daarna ga ik naar Londen verhuizen en wil ik weer even terug dalen naar mezelf. Gewoon lekker de hond uitlaten en zomaar wat muziek maken, alleen voor mezelf. Daar kijk ik echt naar uit. Maar eerst maar eens touren.

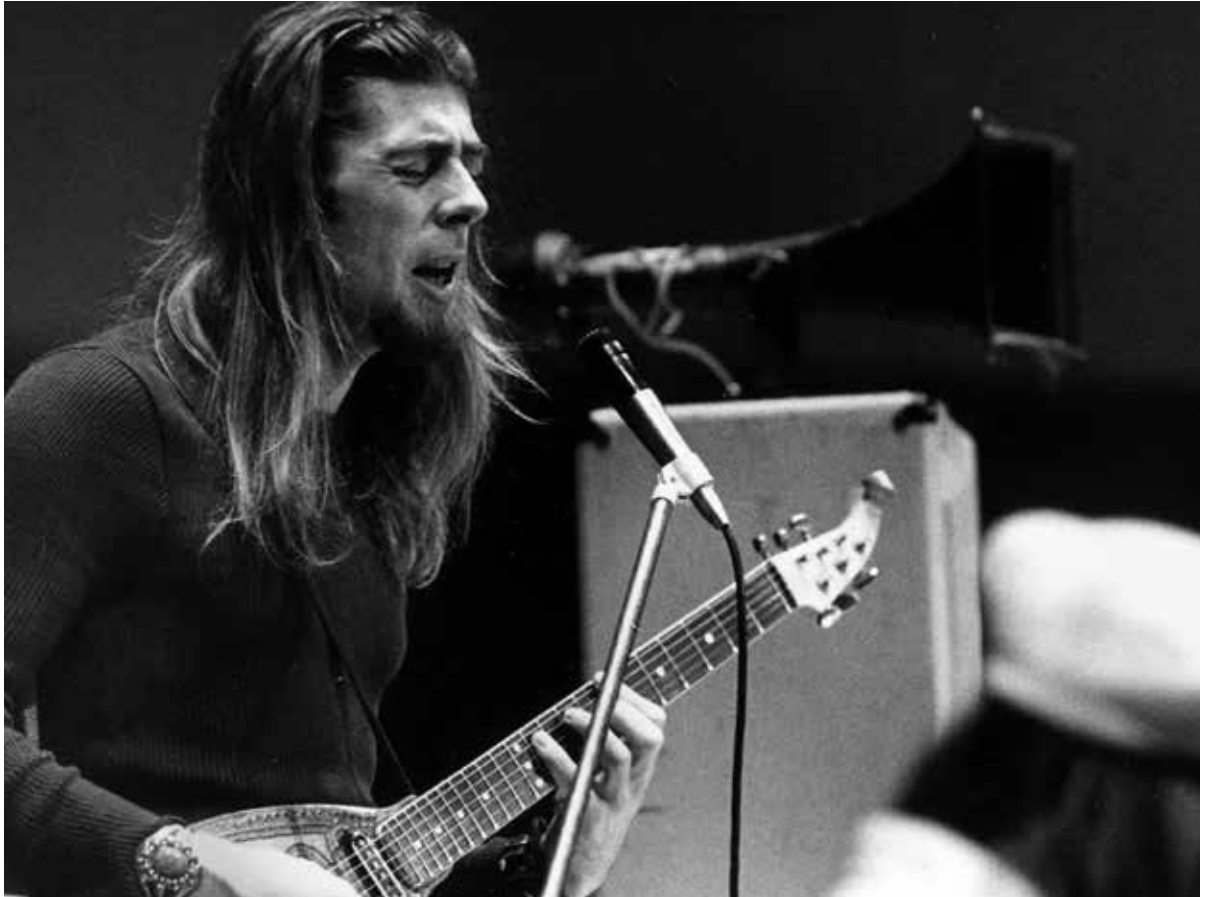
“

“Ik dacht natuurlijk dat ik de nieuwe Beyoncé zou worden, maar werd direct met mijn neus op de feiten gedrukt. Er waren daar heel veel goede muzikanten en ik heb tijdens de opleiding vooral gehoord dat ik niet goed genoeg was.”

IN MEMORIAM

John Mayall (29 november 1933 - 22 juli 2024)

Een beetje zoals het vroegere Ajax dat met lede ogen moest aanzien hoe spelers van eigen kweek elders tot volle wasdom kwamen. Zo moet de op 22 juli op 90-jarige leeftijd overleden John Mayall, componist, zanger en multi-instrumentalist, zich in zijn bloeiperiode 1964-1974 vaak hebben gevoeld. Neem Eric Clapton, met wie Mayall's Blues Breakers in 1965 het gelijk getitelde album opnamen dat nog altijd geldt als een blauwdruk van de Britse blues. De plaat lag nog maar kort in de winkel en Clapton stak al over naar The Cream om écht groot te worden. Vergelijkbare mutaties waren er met Peter Green en Mick Fleetwood. Ook voor hen waren de Blues Breakers slechts een springplank die hen bij Fleetwood Mac deed belanden. En waar kwam Mick Taylor van de Rolling Stones ook alweer vandaan? Maar pas op, zet John Mayall niet alleen maar weg als een 'instatesteller' voor anderen, als een uitzendbureau voor bluestalenten. Zijn bijnaam 'peetvader van de Britse blues' komt voor uit het inzicht in zijn volledige betekenis en die is gigantisch. Hij heeft dan ook maar liefst 60 albums op zijn naam staan. Daar zit niet één misser tussen. En op de laatste twee doen de geen springplank meer behoevende en niet-Britse Joe Bonamassa, Alex Lifeson en Marcus King mee. Zij rouwen nu ook. (Wim Koevoet)

Zoals jullie van ons gewend zijn, zetten we weer een aantal mooie bluesplaten op een rijtje. Dit keer gaat het echter om een paar parels die onze vrienden van Coast To Coast naar Nederland zullen halen. Voor de rootsy fijnproevers! (Door: Stef Mul)

King Of The World & Friends - Live At The Boerderij

We beginnen dicht bij huis, in het Zoetermeerse De Boerderij. Veelal een podium waarop (prog)rock giganten zoals Opeth, Deep Purple en Soft Machine hun vingervlugge kunsten vertonen - en dus de Hollandse bluesrockers met de grootse naam King Of The World. Ooit met de Drents-Indische gitarist Erwin Java (Cuby & The Blizzards) en Normaal-drummer Fokke De Jong in de gelederen, is dit all-star-esque collectief nog altijd een bluesrock hoogtepunt in de Benelux. Deze liveshow in het bijzonder. De zaal leek wel elektrisch geladen. Niet gek, met onder andere de grote Shirma Rouse als gastzangeres en de kunsten van Britse gitarist Matt Schofield, die zijn partner Christine Tambakis ook meenam. Naast een briljant gemixte cd - het geluid is echt subliem, zeker voor liveopnames - krijg je ook een dvd met de beelden erop! Een cadeautje voor iedere Nederlandse en Belgische bluesfan!

Bywater Call - Shepherd

Een zevenkoppige herdershond uit Toronto, dat is Bywater Call. Trouw aan de wetten van de southern rock, vormen de krachtig snauwende stem van zangeres Meghan Parnell en de snerpende gitaarriffs van Dave Barnes de basis. Wat echter meteen opvalt, zijn de blazerssectie en heerlijke honky tonk piano. Dan weet je het al: dit is niet zomaar een bluescombo, maar eentje die het publiek wegblaast met een vol, funky geluid. Niks geen kippenhok, dit is een hele kippenboerderij! Shepherd staat vol opzweepende hymnes, hun odes aan de grillen en hoogtepunten in het leven. Natuurlijk hoort daar een sporadische ballad bij, nummers waarop Parnells stem nog meer kan uitblinken en zelfs een slide guitar de kop opsteekt. High class southern rock for some summer road trippin'.

Chris Bergson Band - Comforts Of Home

Je zou het niet zeggen, maar deze bluesy crooner komt niet uit de Dixieland, maar gewoon uit New York! Voor dit nieuwe album koos Bergson ervoor om alles dicht bij hemzelf te houden: de nummers schreef hij met zijn partner Kate Ross in, jawel, het comfort van zijn eigen huis. Het resultaat is een heerlijk hartstochtelijke plaat. Knus als een knisperend haardvuurtje, swingend als een huisfeestje. Een grote bijdrage aan de warmte van Comforts Of Home wordt gedaan door de trompet van Reggie Pittman en de tenorsaxofoon van Michael Blake. Het oude geluid van het iconische Stax-label lijkt door hen nooit ver weg. Waar Bergson zelf zeer verdienstelijk zingt, is het zijn gitaarspel dat absoluut de show steelt. Fel en scherp waar nodig, soulful en lyrisch op de wat zachtere songs. Rauw en toch intiem: Comforts Of Home voelt als een warm welkom in de ziel van een New Yorkse rocker met een blauw hartje.

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

MEGAN MORONEY Am I Okay?

Met Lucky maakte Megan Moroney vorig jaar een fantastisch

countrypop album, wat haar in de Verenigde Staten terecht een ster heeft gemaakt. De rest van de wereld moet zich maar laten overtuigen door het deze week verschenen Am I Okay?, want het tweede album van Megan Moroney is nog beter dan het al zo indrukwekkende debuutalbum.

In muzikaal opzicht klinkt het allemaal nog wat mooier, al is het maar omdat Megan Moroney de country nog wat steviger heeft omarmd, maar ook de zang van de Amerikaanse muzikante is nog wat mooier dan op haar debuutalbum. Lucky wist ook nog eens te verleiden met een serie onweerstaanbaar lekkere songs en deze zijn ook te vinden op Am I Okay?. Voor iedereen die het nog niet wist, Megan Moroney is de smaakmaker van de countrypop van het moment.

TRAVIS L.A. Times

Een album van Travis blijft iets om naar uit te kijken. De band uit Glasgow maakt immers al meer dan 25 jaar uitstekende albums. Sinds uitschieter The Man Who uit 1999 ligt

het niveau altijd ver boven de middelmaat en dat is niet anders op L.A. Times. Het is een album met een aantal typische Travis songs en wat uitstapjes buiten de gebaande paden, die misschien wat ten koste gaan van de consistentie, maar er wel voor zorgen dat ook het tiende album van Travis weer fris klinkt. De inmiddels naar Los Angeles uitgeweken Fran Healy vond de inspiratie voor L.A. Times in de City of Angels, maar Travis blijft toch ook een van de leukste en meest constante bands binnen het hokje Britpop.

ODIE LEIGH Carrier Pigeon

Je hebt van die albums die direct bij eerste beluistering goed zijn voor een glimlach. Carrier Pigeon van Odie Leigh is zo'n album. De Amerikaanse muzikante schrijft persoonlijke songs waar je alleen maar van kunt houden. De folksongs van Odie Leigh zijn puur en ingetogen, maar de Amerikaanse muzikante weet ook hoe een perfect popliedje moet klinken, al weet ze ook dan goudeerlijk te klinken. De ruwe charme van de songs van Odie Leigh spreekt direct aan, maar je hoort pas later hoe verschrikkelijk goed de songs van de muzikante uit New Orleans zijn. Carrier Pigeon bevat tien songs en net iets meer dan een half uur muziek, maar na dit half is duidelijk dat Odie Leigh een ster gaat worden.

TE ZIEN

Optredens in binnen- en buitenland te zien door onze medewerkers.

LOWLANDS

We hebben er al een behoorlijke festivalzomer opzitten, maar Lowlands is toch altijd het grote, buikvullende toetje waar we misschien wel het meest naar uitkijken. Er was wel wat paniek, want komen The Smile en Queens Of The Stone Age nou niet meer? Wie dan wel? Het moet toch geen pretje zijn om festivalorganisator te zijn. Wat er wel met honderd procent zekerheid is? Een platenzaak! Dus ben je op het Lagelanden festival te vinden, vergeet niet een kijkje te nemen of de plaat van je favoriete band er is - en wie weet staan ze er wel te signeren. Onze favorieten? We noemen drie van onze - misschien onverwachte - favorieten:

Anetha

Anetha maakt techno sexy - en ze verexcuseert zich er niet voor! 'Sorry For Being So Sexy' en 'Free Britney', titels die weinig tot de verbeelding over laten. Met een mengelmoes aan vette grooves, die vaak iets lenen van Zuid-Amerikaanse of Afrikaanse ritmes, weet ze techno naar een nieuw tijdperk te teleporteren. Het voelt fris en ze is niet voor niks een van de headliners van het nachtprogramma. We kunnen niet wachten op een langspeelplaat van haar.

Thundercat

Basvirtuoos en kleurrijk figuur. Wat heeft hij niet gedaan? Van Suicidal Tendencies tot de hiphop van Kendrick Lamar. Zelf laat hij zich maar al te graag inspireren door oude comic series en anime. Niets is te gek - en toch weet hij al die muzikaliteit en creativiteit te verpakken in lekkere songs. Live is het uitsluitend flitsen geblazen en we weten dan ook zeker dat hij een van de grote Lowlands tenten volledig plat zal walsen.

Arooj Aftab

Ieder festival heeft zijn rustpunt nodig. Arooj Aftab moet het door techno en elektronica enerzijds en door post-punky gitaren anderzijds opgeslurpte Lowlands festival gaan voorzien van de nodige laag mystiek en spiritualiteit. Rot op met je yogalesjes op de ochtend, aan een concert van Aftab heb je voor meer dan een maand genoeg bezinning en betovering. We kijken nu al uit naar al die vermoeide kopjes die wegdromen en voelen bij haar prachtige stem en instrumentarium.

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

HOT CHOCOLATE - Every 1's A Winner

Er was een tijd dat de serieuze muzikliefhebber zijn neus ophaalde voor een fijne discomaat, in deze rubriek bestaan echter geen grenzen. Gelukkig maar, want anders hadden we het meesterwerk van Hot Chocolate links moeten laten liggen. Ooit begonnen met een reggae versie van Give Peace A Chance probeerde de groep rond zanger Errol Brown al drie albums lang een brug te slaan tussen soul, rock en disco, en op deze vierde LP was het echt raak. Grappig genoeg aan de hand van Mickie Most, sterproducer van The Animals, Herman's Hermits en honderden sixties hits, en later ook nog ontdekker van Kim Wilde en, nou ja, Racey. De gitaarriff uit het titelnummer is zonder twijfel de beste riff die de disco voortbracht, volkomen terecht onlangs nog gecoverd door gitaarbeest Ty Segall. Voor de rest is het album eigenlijk verrassend low tempo, en toch zeer aanstekelijk dankzij de uitstekende composities van Brown, en diens unieke soulvolle stem, waarin altijd een lichte paniek aanwezig lijkt te zijn. Tot aan 1987 bleef Hot Chocolate leuke platen maken, dit hoogtepunt dient echter altijd binnen handbereik te zijn, en zeker niet als guilty pleasure. (Jurgen Vreugdenhil)

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Dit jaar werden we uitgenodigd om een dagje op North Sea Jazz te vertoeven. Ieder jaar weet het festival je met alleen het programmaboekje al weg te blazen. Zoveel grote namen per dag, ook steeds verder buiten het genre waar het festival zijn naam aan ontleent. Eigenlijk kan je maximaal een kwartiertje kijken bij ieder optreden - of je kiest er bewust voor om de helft van het programma links te laten liggen. Zo ook de vrijdag. Logistiek gehannes terzijde, wordt er één ding ieder jaar steeds duidelijker: de jonge garde artiesten lijkt het best te begrijpen waar jazz ooit voor stond en moet staan!

(Door: Stef Mul)

Chief Adjuah, voorheen beter bekend als Christian Scott, benoemde het tijdens zijn optreden: het is misschien tijd voor een herevaluatie van het genre, nu het zijn twee eeuw van bestaan in gaat. Jazz is van oudsher natuurlijk progressief, reactief en zelfs ronduit activistisch. Maar ook is het genre al meerdere keren doodverklaard. Wie niet vond dat fusion de jazz nogal oppervlakkig maakte, voegde zich wel bij de puristische maar lichtelijk kleingeestige tegenreactie van Wynton Marsalis, voor wie alles vanaf eind jaren 60 geen jazz meer mag heten. Overigens vind Chief Adjuah zelf jazz een vies woord, beperkend en met discriminerende connotatie. Hij liet de helft van zijn show de trompet, waarmee hij zulke hoge ogen gooide, voor wat het was en presenteerde het publiek zijn eigen Adjuah Bow - zijn moderne take op traditionele Afrikaanse instrumenten, waarmee hij de diepste, oudste oorsprong van de jazz probeert te herschrijven naar het nu en op het podium tot spirituele hoogtes reikte. Er zullen echter ongetwijfeld mensen in het publiek hebben gestaan die weemoedig wachtten op zijn trompet. Een moment dat overigens kwam.

Opvallend was ook hoe hij de jongste jongens uit zijn band ophemelde, waaronder multitalent Morgan Guerin. Hij speelde sax, meerdere keys, een E(lectronic)W(ind)I(nstrument) en trok regelmatig alle aandacht naar hem toe. Zijn spel klonk het frist - totdat hij plotseling verdween. Wat bleek? Hij moest snel naar de volgende gig! Hij speelde met de evenzo jonge Milena Casado. Ook daar stal hij de show met zijn EWI, evenals de bijzondere composities van Casado, ingegeven door haar internationale band. Neem een tochtje langs de kleinere zaaltjes, en je ontdekte de enorme aanwas aan jong talent: corto.alto's groots en filmisch opgezette neo-fusion tot de volle overgave van Isaiah Collier & The Chosen Few. In de ontroerende spirituele jazz van de nog maar 27-jarige Chicagoan waren de geesten van Pharoah Sanders, Lonnie Liston Smith en de Coltrane's rond. Wat hij doet voor de jazz, doen D.K. Harrell en Raye respectievelijk voor blues en soul:

Hoe anders was het optreden van Al Di Meola. Eens te meer werd bewezen dat de fusion is verworpen tot de verwitte versie van jazz. Een deel van zijn optreden luisterde weg als een Japanse Sega Race Game Soundtrack. De Gibson Les Paul klonk ooit zo machtig, maar nu afgeknepen - alsof de snaren naar adem snakten, evenals Al Di Meola('s vingers) tijdens het eerste nummer - al leek ie zich te herpakken. Hoe anders is dan een Myra Melford, wier kwintet de muziek als een geheel benadert en niet als egotripperij. Of wat te denken van de Braziliaanse pianist Amaro Freitas. Ook bij hen was het spiritueel ontwaken, met harmonieën die sprookjesachtig konden klinken als faunen die huppelend over lelies dansen. Uitzondering op de regel was de 86-jarige Charles Lloyd, die nog altijd imposante plaat na beklijvend optreden uit zijn tenor perst. Ook Kurt Rosenwinkel liet zien waarom hij nog altijd te vinden is in de studio's van aanstormend talent. De toekomst van jazz ziet er rooskleurig uit...

Morpheus

Mysterieus en filmisch. De muziek van Morpheus is, hoewel prettig in het gehoor liggend, niet heel lichtvoetig. Schreef hij zijn EP Morphosis na het overlijden van zijn moeder, zegt hij op zijn nieuwste werk *The Ascent* zijn gedragen stem in te zetten voor de mooie dingen in het leven. Met behulp van Thomas Azier hebben de elektronische beats ook iets opbeurends. Zij het dus met die continue mysterieuze laag, die onlosmakelijk lijkt te zijn verbonden aan zijn innemende stem. Ergens in het midden van Sylvian en Tamino, met soms zelfs de droeve snik en uithalen van een Billy Mackenzie. We durven te stellen dat dit een van de beste stemmen in Nederland is. De twee EP's zijn nu samen voor het eerst verkrijgbaar op vinyl.

Isaï

Niet heel lang geleden bestormde GIAN de Nederlandse muzieksceen met hun, zeker in ons land, ongewone kijk op hiphop. Het betrof een duo dat keiharde beats en raps wist te versmelten met indie en rock, al verdwenen ze ook weer als sneeuw voor de zon. Isaï Reiziger is een van de twee. Hij drumde voor Rondé en volgde een Mathias Janmaat (Bombay Show Pig) en Tjeerd Bomhof (Dazzled Kid) op de voet. Weinig hiphops aan. GIAN coverde zelfs Spinvis' Bagagedrager! Inmiddels is hij een begenadigd percussionist en sloop hij menig festivalterrein als lid van de Goldband liveband. Onder zijn eigen voornaam maakt hij een solo doorstart en zoekt hij weer wat meer de hiphop op, nu met elektronica. Maar vooral moet het gewoon zijn pure zelf zijn.

Navarone Cole

De andere van het duo GIAN. Waar zijn Isaï langzaam zijn weg omhoog knokte op de muzikale berg Olympus, begon Navarone eigen in de modewereld. Maar de leegte van modellenwerk begon aan hem te vreten. Ook hij wil zich uitdrukken. Het is zijn stem die Bagagedrager zo prachtig wist te zingen. Ook hij verdween ineens. Maar nu wil hij weer geluid maken, zoals hij het zelf omschreef bij 3voor12. Inmiddels heeft hij twee Willem-esque albums uit, *Volgend Water* en *Golven Water*. Hierop zingt en rapt hij alle sores en twijfels van hem af, terwijl hij wordt begeleid door sfeervolle klanken met minimale beats. Zo is GIAN terug, maar is het ieder voor zich. Des te beter misschien wel, want des te meer muziek.

Achter **De Schermen**

AARON FRAZER OVER VINTAGE SOUL

Soul & R&B liefhebbers worden de laatste jaren bedolven onder een waarheidsgetrouw retrogeluid. Labels als Daptone, Big Crown en Colemine Records en artiesten als Sharon Jones & The Dap-Kings, Durand Jones & The Indications, Thee Sinseers en Thee Sacred Souls, met zelfs een TikTok hit op hun naam, zijn bevangen door liefde voor harmonieuze a capella, onomatopoeën en instrumenten die zo direct mogelijk in de taperecorder worden opgenomen. Waar komt deze herwaardering voor doo-wop, chicano en andere vintage soul vandaan? Wij vroegen het Aaron Frazer, die al jarenlang drumt en zingt in Durand Jones & The Indications en inmiddels ook als soloartiest furore maakt.

(Door: Stef Mul)

Het is een beetje een persoonlijke fascinatie, want mijn vader spaarde vroeger oude singletjes van onbekende of vergeten Chicano bands, close harmony groepen en andere Doo-Wop Oddities. Nu valt het ons op dat de ene na de andere groep met lieflijke vintage soul liedjes als paddestoelen uit de grond schiet. Kan je me vertellen waar deze heropleving vandaan komt, als integraal onderdeel ervan?

Er zijn een paar ontwikkelingen die door elkaar heen lopen. Allereerst: soul & r&b als inherent zwarte muziek en de Afro-Amerikaanse cultuur in het algemeen bewegen zo ongelooflijk snel. Trends, stijlen en slang ontwikkelen zich voortdurend en volgen elkaar in sneltreinvaart op. Maar uiteraard zijn er mensen die weigeren mee te bewegen. Toen de jaren zeventig overvloedig in de jaren tachtig en zwarte muziek zich langzaam begon te oriënteren op boogie en synthfunk, was de cultuur die wel bij de oudere soulmuziek bleef hangen bijna uitsluitend de Chicano cultuur (de naam voor de Mexicanen geboren in de USA - red). Om precies te zijn: de Chicano autocultuur, met hun Lowriders. Denk er maar eens over na. Als jij met je dure bak die anderhalve centimeter boven de grond hangt langzaam door de straten rijdt, wil je geen snelle muziek horen. In plaats daarvan luisterden ze naar de langzame soul ballads. Het was die groep die de oude soul sound levend hield tot in het nieuwe millennium.

En vanaf de jaren 2000 lijkt het echt in een stroomversnelling te raken...

Toen Amy Winehouse plotseling aan de andere kant van de oceaan Back To Black maakte, zond ze twee schokgolven door de muziekwereld. Haar producer, Mark Ronson, vormde de bovenlaag. Als oude soul verzamelaar slash hiphopliefhebber muziek produceerde hij voor Top 40 artiesten en deed zo een retrosoul geluid de popwereld penetreren en liet mensen gek worden op oude soulinvloeden, of ze het nou doorhadden of niet. Daaronder vertrok een schokgolf onder leiding van Gabe Roth en zijn Dap-Kings - op dat moment de backing band van Winehouse. Zij namen de soul terug naar Amerika en ondergronds. Ze kochten een pand op Troutman Street in Brooklyn om daar hun eigen albums te maken, eerst als Desco en daarna Daptone. Op het moment dat Sharon Jones, Lee Fields en Charles

Bradley, die letterlijk al in de 70s bezig waren, zich erbij voegen, is er sprake van een eerste revival beweging. Hun instrumentale b-sides werden zelfs gesampled door grootheden als Jay-Z.

Kan je me vertellen waar jullie eigen geluid, de downtempo love ballads, precies hun intrede doen?

Charles Bradley, ooit James Brown nabootser voor beroep, en Sharon Jones deden inderdaad meer een hard funk geluid. Toen zij hun platen uitbrachten, zaten wij vooral nog te blowen in onze kelderstudio en sweet downtempo soul te maken. Het is een beetje cru, maar ten tijden van het overlijden van Jones en Bradley, brachten wij onze plaat uit en bereikten we een deel van het publiek dat snakte naar meer ballads. Het deel dat de soul in de eerste plaats het langst had vastgehouden, de Chicano Lowrider cultuur. Het raakte weer een nieuwe zenuw die meer nieuwe sweet soul bands voortbracht. Weinig genres lukt het om zo waarheidsgetrouw een oud geluid na te bootsen. Hoe lukt het jullie zo goed de opnames van vijftig, zestig jaar naar het nu te halen?

Not over-micing the drum is the key! Vanaf de jaren zeventig geven ze de boven- en onderkant van de snare, iedere tom, de basdrum voor en achter en bekkens een eigen microfoon. Maar je hebt niet meer dan drie microfoons nodig. Of eigenlijk zelfs eentje. En dan het spel van de drummer zelf. Neem Homer Steinweiss (El Michels Affair - red), wiens geluid en spel je steeds meer terughooft. Hij (op Big Crown Records - red) plaatst zijn basdrum onder zijn snare, waardoor je bij elke kick ook een doffe klap hoort. Vervolgens neemt hij deze ook van de onderkant op. Het geeft zijn drumwerk en de platen waarop hij speelt een enorme hiphop flair. Alsof je luistert naar een hiphop sample van een oude soulplaat.

Waar komt je eigen liefde voor soul vandaan?

Voor mij begon het ook allemaal bij hiphop. Mijn eerste CD was Big Willie Style van Will Smith, met daarop Just The Two Of Us en The Men In Black Rap. De eerste is natuurlijk een interpolatie van Bill Withers en laatstgenoemde samplede Patrice Rushen's Forget Me Nots. Zonder het te beseffen, kreeg ik dus een duaal onderwijs in zowel hiphop als soul! Hiphop leerde mijn soul kennen. En Jazz! Ahmad Jamal door Nas' Illmatic en Allen Toussaint door Jay Z's Reasonable Doubt. Hiphop is de enige muziekstijl waarbij liedjes en genres voortdurend met elkaar in gesprek zijn.

Het viel me ook op dat je op je nieuwe plaat ook speelt met een hiphop geluid, waarbij je drums hoekig en

gesneden lijken evenals sommige string sections - alsof je ze samplet op een Akai MPC. Hoe doe je dit?

Meestal neem ik de instrumenten gewoon op en speel ik achteraf met de opnames door te knippen, te plakken en te flippen. Met dat hiphop-achtig sample effect als gevolg. In sommige gevallen heb ik echt muziek gesampled. Ik hou ervan om mensen uit te dagen om na te denken over wat echt en wat synthetisch is. Wat is organisch en wat is bewust geproduceerd? Maar waar mijn liefde voor hiphop voorheen vooral impliciet was, bijvoorbeeld door de manier waarop ik drum, is deze nu explicieter.

Je nieuwe album gaat over het verwerken van hartezer. Zoiets intiems en kwetsbaar lijkt haaks te staan op de machismo die hiphop kenmerkt, en grote delen van onze maatschappijen in het algemeen. Het is ook een van de dingen die me altijd enorm heeft geïntrigeerd aan de lowridercultuur van veelal stoere mannen met

tatoeages en gigantische auto's, die vervolgens zoetsappige liefdesliedjes vol hoge stemmetjes zitten te luisteren. Deze nieuwe sweet vintage soul revival past ook niet binnen een machowereld, waar je als man vooral niet over gevoel moet praten, maar toch wint het aan terrein. Denk je dat deze muziek, jouw muziek, bevrijdend kan werken voor mensen?

Het is een intrigerende tegenstelling. Ik weet dat mijn muziek wordt gespeeld in super rauwe gevangenissen in Californië. I'm not hard like that! Het doet me altijd denken aan een tekst van Jay-Z, "Can't see 'em coming out of my eyes, so I gotta make the song cry". Ik denk dat dit de

kern is. Emoties zullen altijd hun weg naar het oppervlak vinden. Iedereen die deel uitmaakt van delen van de maatschappij waarin het als man niet geoorloofd is je gevoel te uiten of zelfs te hebben, zal een manier vinden om dit te doen. Net alsof je in een zwembad een volleybal onder water probeert te houden. Hoe harder je het probeert, hoe harder hij het water uitschiet - totdat 'ie iemand in zijn gezicht raakt. Ik denk dat deze muziek een uitlaatklep is voor juist die mensen, bij wie het op geen andere manier kan. Het maakt me ook trots als ik hoor dat mensen mijn muziek op die manier gebruiken. Het schrijven was voor mij catharsis, als het één iemand anders hetzelfde kan bieden, heb ik mijn werk gedaan.

In de vorige editie van de Mania bespraken we Aaron Frazers nieuwe plaat Into The Blue, een veelzijdige, filmische vintage soul trip. Een hoogtepunt van dit muziekjaar, mis het niet!

PARADISO PRESENTS:

SUPERSONIC JAZZ FESTIVAL

JAZZ IN 3 CHURCHES: PARADISO, VONDELKERK, DUIF

<p>B. COOL-AID (PINK SHELU / AHWLEE) WITH SPECIAL GUESTS DJ HARRISON JIMETTA ROSE & V.C.R BIRD'S NEST BRANDEE VOLUNCER BRINTEK COLLECTIVE BUTCHER BROWN EMMA-JEAN THACKRAY SONS OF JUMIRA SUPER-SONIC JAM</p>	<p>AT NIGHT ARP FROQUE & THE PERPETUAL SINGERS STARRING BRANDON DELACRAENTISS AND ROCCO-E HARRELL FICHERLEFE COLLECTIVE X GALLOWSTREET TNO SOUNDSYSTEM WE LOVE DISCO HOSTED BY DJ SIEM & MC FAIZEL PLAYFAIR MORE TO BE ANNOUNCED</p>	<p>GREG FOAT LANDER & ADRIAN LAKECIA BENJAMIN LIZZIE BERCHE OREGLO RIPPLES ROSEVE SALIMATA SAMORA PINDERHUGHES SIEGFRIED HART SOPHYE SOLIVEAU VENNA</p>
---	--	---

13-17 NOV 2024

WWW.SUPERSONICJAZZ.NL
WWW.PARADISO.NL

Paradiso

SUPERSONIC JAZZ AGENDA

10 SEPTEMBER THEE SACRED SOULS (SOLD OUT) TOLHUISTUIN	23 & 24 OCTOBER EZRA COLLECTIVE (SOLD OUT) PARADISO
22 SEPTEMBER TOM SKINNER TOLHUISTUIN	26 OCTOBER BNNYHUNNA TOLHUISTUIN
18, 19 & 20 SEPTEMBER JORDAN RAKEI (SOLD OUT) PARADISO	08 NOVEMBER KOKOROKO PARADISO
3 OCTOBER JEMBAA GROOVE PARADISO	10 NOVEMBER KAMASI WASHINGTON PARADISO
8 OCTOBER DE LA SOUL PARADISO	13 – 17 NOVEMBER SUPER-SONIC JAZZ FESTIVAL PARADISO
13 OCTOBER ALEX ISLEY BITTERZOET	16 MARCH JALEN NGONDA PARADISO
16 OCTOBER HIATUS KAIYOTE PARADISO	

Paradiso

www.paradiso.nl

Concerten

Ma 19 aug
Killer Mike

Ma 26 augustus
Travis

Wo 28 augustus
Mdou Moctar

Di 3 september
Cornelius

Za 7 september
Rowwen Hèze

Di 10 september
Yannis & The Yaw

Wo 11 september
The Undertones

Do 12 + Vr 14 september
Jungle By Night

Za 14 september
Indiestad Fest met o.a. SUUNS, Just Mustard en Bess Atwell

Wo 25 september
Ploegendienst

Do 26 september
Fresku

Ma 30 september
Crystal Fighters

Di 1 oktober
John Maus

Di 1 oktober
Camera Obscura

Wo 2 okt
Tramhaus

Ma 7 okt
Pond

Wo 9 okt
Daniel Norgren

za 12 okt
Leif Vollebekk

Ma 14 okt
Picture This

Wo 16 okt
Hiatus Kaiyote

Di 29 okt
The Mysterines

Za 2 nov
Jamie Webster

Za 16 november
Joe Goddard

Wo 11 december
Sylvie Kreusch

Za 14 december
Hang Youth

Zo 15 december
30 years TOUTPARTOUT met o.a. DIIV en King Hannah

IN MEMORIAM

Toumani Diabaté (10 augustus 1965 - 19 juli 2024)

Toumani Diabaté, dé virtuoos en meester van de Kora, de 21-snarige 'harp' die 700 jaar geleden haar oorsprong vond in het Mandingo rijk, meesterlijk levend ook, is niet meer. Zijn creaties des te meer. Het is Toumani Diabaté die de kora op de wereldkaart heeft gezet. En hoe. "Wie Mali zegt, spreekt muziek. Oude instrumenten als de kora en de ngoni zijn het geheugen van onze cultuur." Geboren in Bamako in 1965, behoort zijn muziek tot een traditie die 700 jaar teruggaat. Naar verluidt de 71e generatie koraspelers in zijn familie, werd hij geboren in een kaste van griots, de professionele erfelijke muzikanten met een afstamming die teruggaat tot de dagen dat het Mande-rijk West-Afrika regeerde. Traditioneel werd de kora gebruikt om zangers te begeleiden, maar Toumani heeft de reikwijdte ervan drastisch uitgebreid en, terwijl hij trouw bleef aan zijn tradities, effectief een nieuwe muzikale taal voor het instrument gecreëerd. Hij had het vermogen om in verschillende muzikale contexten te opereren. Toumani speelde in een intellectueel sobere traditionele Mande-stijl. Maar als een gedurfde en innovatieve muzikale visionair en fusionist, heeft hij ook podia en studio's gedeeld met het London Symphony Orchestra, Björk, Damon Albarn, de Amerikaanse bluesman Taj Mahal, Herbie Hancock, de Spaanse flamenco band Ketama, Cubaanse veteranen van Buena Vista Social Club en zijn eigen volledig moderne West-Afrikaanse bigband, het Symmetric Orchestra. "L'Homme propose, Dieu dispose" (de mens wikt, maar God beschikt) zei hij bij het verschijnen van The Mandé Variations. Dat is nu helaas bewaarheid geworden. (Paul Maas)

DO 12 SEPT
KALANDRA & LILI REFRAIN

ZO 15 SEPT
GO_A

MA 16 SEPT
TARJA AND MARKO HIETALA
(EX- NIGHTWISH)

DI 17 SEPT
STRAND OF OAKS

ZA 21 SEPT
VICEFEST
MET O.A. PIP BLOM / CARI CARI / THE VICES

ZO 22 SEPT
EMILY WOLFE

WO 25 SEPT
NEW PURPLE CELEBRATION: THE MUSIC OF PRINCE

ZA 28 SEPT
POLYPHONIC

ZA 28 SEPT
GOOD GUY HANK

DI 1 OKT
THE SKATALITES

DI 1 OKT
PHILIP GLASS ENSEMBLE KOYAANISQATSI

DO 3 OKT
TRIXIE WHITLEY

ZA 5 OKT
THE KIK

DI 8 OKT
THE DUBLIN LEGENDS

WO 9 OKT
LOUIS COLE & METROPOLE ORKEST

WO 9 OKT
THE BASEBALLS

DO 10 OKT
BEN CAPLAN

ZA 12 OKT
NATHAN BALL

ZO 13 OKT
FANTASTIC CAT

MA 14 OKT
DUSTIN O'HALLORAN

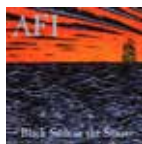
DI 15 OKT
PAT METHENY

WO 16 OKT
SAMANTHA FISH

WO 16 OKT
CHALLEM

DO 17 OKT
CERYS HAFANA

REISSUES

AFI

Black Sails In The Sunset

Met album nummer vier, Black Sails In The Sunset, zette het Amerikaanse AFI (A Fire Inside) zichzelf in 1999 voor het eerst echt op de kaart. Alle ingrediënten die vier jaar later van major label debuteert Sing The Sorrow een regelrechte klassieker zou maken, zijn hier al aanwezig. Ook op deze jubileumeditie staat de explosieve mix van punk, metal en emo nog steeds als een huis. Voor het eerst op vinyl, én met drie bonustracks. (Marco van Ravenhorst)

LOUIS ARMSTRONG

Louis In London

In de herfst van 1968 werd dit memorabele optreden door de BBC uitgezonden. Het jaar ervoor verscheen What A Wonderful World, dat voor Louis Armstrong ondertussen een gigantische hit was geworden. Naast geijkte klassiekers bevat het album een fraaie, soort van beschouwende, versie van deze hit. Een spannend trage uitvoering van You'll Never Walk Alone, doet die andere versies even vergeten en The Bare Necessities is hier met zijn doorgewinterde band en Louis' feilloze timing eveneens niet te versmaden. (Corné Ooijman)

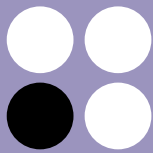

BLUR

Live At Wembley (Warner)

Je zou het de, vrij onverwachtse doch, glorieuze return van één van de meest veelzijdige britpopbands kunnen noemen. Helemaal omdat blur, toen de reünietour eenmaal aangekondigd was, ineens ook nog een nieuw album ging uitbrengen. The Ballad of Darren werd een succes, de tour eveneens. En dus moest de band die live sfeer weer vastleggen. In Engeland, in Londen, in het Wembley-stadion: juli 2023. Uiteraard ga je dan direct zoeken naar verschillen met een andere livealbum van blur. Parklive uit 2012 bijvoorbeeld. Die verschillen zitten soms letterlijk in de gekozen liedjes. Geen No Distance Left To Run, wel There's No Other Way. Geen Sing, wel Oily Water. Maar waar het verschil bovenal in zit? De band klinkt net even wat rauwer. Daarbij zijn de vocalen in de mix meer op de voorgrond geplaatst. Joelende, meezingende toeschouwers zijn daardoor minder prominent te horen dan op het eerder genoemde live-album. Het totaalgeluid klinkt precies goed. Alsof je er zelf tussen staat. Echter wordt het bijna niet. (Dennis Dekker)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

RED HOT CHILI PEPPERS

Californication

25 jaar geleden keerde John Frusciante terug bij zijn geliefde Peppers. Het mag geen geheim heten dat de gitaarvirtuoos jaren van zijn leven spendeerde in drugslimbo en psychoses, zo ook de jaren voorafgaand aan Californication. Grappig genoeg - of misschien wel daardoor - stapte de band bij zijn terugkomst af van de licht psychedelische weg die het was ingeslagen op Hot One Minute. Ook de heavy metal flirt was voorbij. Maar beter ook, want het album sans Frusciante en met stand-in gitarist Dave Navarro werd gezien als een flop. De verwachtingen waren dan ook hooggespannen: neemt de band revanche voor toch wel een beetje verloren jaren? Nu, 25 jaar later, bestaat er geen twijfel meer. Californication was niet een return to form, maar een volle stap voorwaarts. Je hoort een band die zich zelfverzekerd opmaakt voor een nieuw millenium met

nieuwe muzikwetten. Melodieuzer dan ooit, met meer structuur en minder slaps van Flea - al zullen de basloopjes in nummers Around The World en Get On Top voor altijd worden genoemd in de funkrock kronieken! Niet alle stappen waren vooruit, daar de plaat aan het voorfront stond in de loudness wars. Verdigitalisering draaide op volle toeren in het jaar 1999 en daarbij hoorde ook het kunstmatig opvoeren van geluid op cd's. Californication viel hevig ten prooi aan geforceerde compressie- en distorsietechnieken. Toen al schreeuwden vroege internetgemeenschappen om een remaster. Het mag de pret niet drukken, want iedere herziene versie van muziekblad Rolling Stone's 500 Greatest Albums Of All Time lijst stijgt de plaat weer enkele plekken...

THE SMASHING PUMPKINS GREATEST HITS

The first official vinyl release

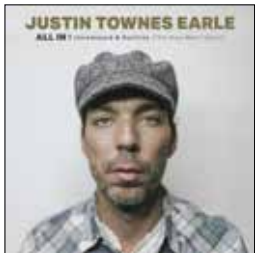
Featuring Today, Disarm, 1979, Bullet With Butterfly Wings, Tonight Tonight, Cherub Rock and more

DARK FUNERAL Dark Funeral (30th Anniversary)

Toen het Zweedse Dark Funeral in 1994 de gelijknamige EP uitbracht hadden bands als Satyricon, Immortal, Enslaved en Emperor de lat al erg hoog gelegd. Bandleider Lord Ahriman investeerde destijds al zijn geld in de EP en zette desondanks stug door. Dat leidde uiteindelijk tot een succesvolle carrière van 7 albums waarvan de meest recente vorig jaar nog verscheen. Op de 30-jarige jubileumuitgave staan ook de vet klinkende re-recordings van de vier oorspronkelijke nummers. (Menno Valk)

JUSTIN TOWNES EARLE 🍷 All In: Unreleased & Rarities (New West)

Justin Townes Earle overleed op 20 augustus 2020, op 38 jarige leeftijd door een ongelukkige samenloop van omstandigheden. In 2019 bracht hij zijn laatste album The Saint Of Lost Causes uit. Tijdens de opnames van dat album nam Earle veel nummers op. Een deel van die nummers haalde de plaat en een deel bleef als demo op de plank liggen. Tot nu, want op ALL IN: Unreleased & Rarities, hebben die demo's een plek gevonden. Daarnaast staan er nog een aantal mooie covers op de plaat, die voor Earle's eigen albums waren bedoeld zoals Fleetwood Mac's,

Dreams en Rocket 88 van Jackie Brenston. Of die later zijn verschenen op tribute albums zoals Glory Days van Bruce Springsteen en Far From Me van John Prine. Ook de twee live opnames uit de radioshow van zijn pa, Steve zijn het luisteren waard. Concluderend is het eeuwig zonde dat deze singer-songwriter niet meer onder ons is. (Thijs Walhof)

FIRST AID KIT 🍷 Stay Gold (10th Anniversary) (Sony)

Waarom moest het tien jaar duren voordat Stay Gold eindelijk in een gouden lp-versie uitkomt! Absoluut goud zijn zeker de mooie harmonieën van de zusjes Joanna & Klara Soderberg. Op hun derde album laten ze fijntjes weten dat het betere country niet altijd uit the States hoeft te komen maar dat het land van Abba dat net zo goed of zelfs beter beheert. Ontdekt door hun akoestische versie van Fleet Foxes covers die ze door hun goddelijke close harmonie vocalen extra kracht gaven. Op Stay Gold, waar alle songs door de zusjes samen geschreven zijn, geven ze opnieuw aan dat ze een gouden duo zijn. Pa Benkt Soderberg speelt mee op bas zodat we kunnen spreken van een echt familie-album. Als producer huurde ze expert Mike Mogis van Bright Eyes in die ze uitnodigden om Stay Gold op te komen nemen in Omaha Nebraska. Een voortreffelijk avontuur dat van begin tot het einde boeit en broeit! Terecht goud voor Stay Gold. (Frank de Bruin)

NELLY FURTADO Whoa, Nelly!

Toen Britney Spears en Christina Aguilera aan het begin van deze eeuw de hitlijsten bestormden met hun teenpop, viel Nelly Furtado extra op omdat ze op haar eerste album popmuziek mengde met folk, trip hop, rock, r&b en worldbeat. Het leverde Whoa, Nelly! drie hits op: I'm Like A Bird, Turn Off The Light en Shit On The Radio (Remember The Days). Vierentwintig jaar na dato is het album voor het eerst op vinyl verkrijgbaar. De 2LP set (te koop in de kleuren cotton candy, orange peel en standard black) bevat vijf extra bonustracks, waaronder remixen van Turn Off The Light en Shit On The Radio, plus een akoestische versie van I'm Like A Bird. (Stef Ketelaar)

GODSMACK Faceless

Het derde album Faceless (2003) van Godsmack verschijnt 9 augustus als remastered versie op dubbel LP. De band uit Massachusetts fabriceert sinds 1995 gitaarriffs als warme broodjes. Vergelijkingen met Alice in Chains, Metallica en Tool (al is er uiteraard maar één Tool) liggen voor de hand. Buiten I Stand Alone zijn de overige 4 singles van Faceless met name in Amerika succesvol geweest. Grijp nu dan ook alsnog je kans om dit prima album hard uit je speakers te laten knallen. (Said Ait Abbou)

donderdag
29 augustus 2024
GNOD

donderdag
5 september 2024
Hollow Coves

zaterdag
7 september 2024
**Richard Hawley
Acoustic**

vrijdag
4 oktober 2024
SOEN

dinsdag
8 oktober 2024
Fat Dog

donderdag
17 oktober 2024
Bente

zaterdag
19 oktober 2024
Maan

DOORPROOSJE
NIJMEGEN

DOROTHY CARTER
Troubadour
(Drag City)

Het is uiteraard Drag City dat het werk van Dorothy Carter volledig terecht opnieuw onder de aandacht brengt. De avant gardistische folkklanken van deze in 2003 op 68-jarige leeftijd overleden muzikante passen perfect bij het label dat thuis is voor Joanna Newsom, Bonnie Prince Billy, Espers en vele andere artiesten die net even anders klinken. Na de reissue, vorig jaar, van het uit 1978 stammende Wailee Wailee wordt nu Carter's debuut Troubadour (1976) terecht aan de vergetelheid gerukt. De veertig was ze al gepasseerd toen ze dit caleidoscopische en volstrekt uniek klinkende album uitbracht op haar eigen label Celeste. Ze maakte Troubadour samen met new age pionier Constance Demby die hier de guqin, een Chinees snaarinstrument bespeelt. Zelf beheerste Carter diverse onalledaagse instrumenten, waaronder hakkebord, citer en draailier. Zingen doet ze ook, af en toe, maar de nadruk ligt op het virtuoze samenspel. Appalachian folk en middeleeuwse stukken vloeien moeiteloos samen tot een uiterst hypnotiserende plaat die achteraf tot de blauwdruk van de freakfolk bestempeld kan worden en nog steeds enorm tot de verbeelding spreekt. (Marco van Ravenhorst)

CLASSIC JAZZ VINYL

'Blue notes', ik bedoel die verglijdende verschuiving van muziektonen. Voor echte jazzmusici natuurlijk geen geheim. Saxofonisten en trompettisten geven met 'blue notes' meer expressie aan hun muziek. Blue Note, het beroemde label, is jarig en trakteert ons door tien opnieuw uitgebrachte elpees op zijn aller fraaiste 'blue notes': The 85th Anniversary Serie. Alle topblazers komen aan bod in dit lekkere cadeau. De heruitgave is in blauw vinyl (what else...) en krijgt een feestelijke Japanse-stijl OBI-'slinger' om de hoes. Voor verzamelaars en instappers: time to party!

ART BLAKEY AND THE JAZZ MESSENGERS - MOANIN'

Zes maanden later: weer Blakey, dezelfde producer en, minstens zo belangrijk, dezelfde engineer Rudy Van Gelder in Hackensack studio. Door de populariteit van Timmons' song Moanin' wordt dit uiteindelijk de titel van de set. Terecht! Blakey gaat hard bopping de call and response blues aan met anderen. 'Schurende' roffels, funky en ook gewaagd. Blakey: 'Here I am!'. Lee Morgan en Horace Silver zorgen voor 'blue notes'.

CANNONBALL ADDERLEY - SOMETHIN' ELSE

Stap in met altsaxofonist Julian 'Cannonball' Elderley. Hij nam één keer op voor Blue Note, deze set in 1958. Miles Davis is 'Cannonballs' sideman. Davis neemt vaak eerste solo's voor zijn rekening. Op het eind van One For Daddy-O vraagt hij 'Is that what you wanted, Alfred?' [Lion; producer]: Davis op de top van zijn kunnen. Met een geweldige ritmesectie: Blakey bopt vol vertrouwen. Luister naar Autumn Leaves: echt iets anders!

WAYNE SHORTER - SPEAK NO EVIL

Jazz zes jaar verder: hard hop krijgt modale jazzinvloed. Tenorsaxofonist Shorter weet er raad mee. Hij is lid van Davis' kwintet, maar hier zonder hem. Mèt Herbie Hancock, Freddie Hubbard, Ron Carter en Elvin Jones; dat is meer dan genoeg klasse. Een schitterende set, fundamentele jazz. Alle ideeën en composities zijn van Shorter. Over de titelsong niks dan goeds. Ook over Witch Hunt en Dance Cadaverous. Dit swingt.

OUTKAST

Stankonia

(Sony Music)

"The south got something to say", riep Andre 3000 tijdens de Source Awards in 1995. In de dertig jaar sinds dat incident is hiphop uit het zuiden van de VS

uitgegroeid van nietszeggend subgenre tot de absolute dominante macht. Zonder Outkast geen Future, geen Travis Scott, zelfs geen Lil' Wayne. Stankonia is een beetje de diamant in die kroon, een plaat die volledig tijdloos en toonaangevend is gebleven met superhits als So Fresh, So Clean en Ms. Jackson. Er zijn maar weinig artiesten waarover écht iedereen een mening heeft, en Outkast is een van de weinige hiphopartiesten waarvoor dat geldt. De discussie gaat meestal als volgt: wat is het beste album? Aquemini, ATLiens, of Stankonia? Die discussie kan weer helemaal opnieuw oplaaien, nu Stankonia voor het eerst in lange tijd weer voor een normale prijs op vinyl verkrijgbaar is. Want wees nou eerlijk: wat is er nou leuker in het leven, dan discussiëren over muziek? (Jay Frelink)

PETE ROCK

Petestrumentals 2

It's Pete Rock Revival Season! Niet lang geleden gaven we hem een welverdiend eerbetoon en pardoes - zou hij het hebben gelezen? - dropt hij een

gloednieuwe tape met mede-hiphoppilaar Common (zie verder terug in dit blad). Dan te bedenken dat het hem ooit bijna 15 jaar kostte om de opvolger van het vermaarde eerste deel van Pete Rock instrumentals uit te brengen. Misschien kwam het omdat in het jaar 2001 hiphop voor een revisie stond. Onder druk van copyright claims leek sampling langzaam te verdwijnen, of in ieder geval drastisch te veranderen. Producers zoals Soul Brother #1 Rock moeten destijds hun hele beat making DNA hebben herschreven. Wat aanbrak was een tijd van overwegend flauw, vlak en sample-arme beats. In 2015 kwam hij gelukkig terug met deel 2 van de Petestrumentals, waarop te horen is hoe in Madlib en het post-2000 werk van J Dilla gewoon stukjes Pete Rock te vinden zijn. Nu eindelijk weer goed te verkrijgen voor iedereen de master at work wilt horen. (Stef Mul)

ROYAL BLOOD

Royal Blood (10th Anniversary)

Wat je allemaal kan doen met een overstuurde basgitaar. Het antwoord komt van Royal Blood. Ruim tien jaar

geleden begon het pas echt voor dit duo uit Engeland. Opgericht werd de band in 2011 en Mike Kerr (bas/zang/soms piano) en drummer Ben Thatcher maken samen een geweldig lawaai, zoals normaal alleen bands met meer dan twee leden doen. Het ontstond uit noodzaak, want gitarist Joe Dennis verliet de band in 2013. Kerr ging experimenteren met zijn bas en kocht effect-apparatuur en versterkers die het geluid maakten waar hij naar op zoek was. In 2013 debuteerde

de band en sindsdien zijn er alleen maar successen, van Glastonbury tot Rock Werchter. Heel mooie positieve chaos. Het levende bewijs van less is more. (Erik Mundt)

SLEAFORD MODS

Divide And Exit (10th Anniversary)

Klinkklare klinkers, rollende r'en en snerpend gesnauw. Sleaford Mods maken heerlijke working class punk en daarbij

horen natuurlijk messcherpe teksten met gitzwarte humor en venijnige muzikale begeleiding. Daarmee is het duo (Jason Williamson en Andrew Fearn) eigenlijk het muzikale midden tussen filmmakers Guy Ritchie en Ken Loach. De drum, bas en electronica-light beats flitsen om je oren als de karakters en jump cuts in een Ritchie film, maar zijn gestoeld in rauwe, realistische descripties van de Britse arbeidsklasse zoals in de down-to-earth verhalen van Loach. Absolute doorbraakplaat Divide & Exit krijgt nu een deluxe 10 year anniversary edition met flexi-disc. (Stef Mul)

THIEVERY CORPORATION

It Takes A Thief

Rob Garza & Eric Hilton beide uit Washington DC vormden in de jaren

negentig Thievery Corporation. Een van de succesvolste acts op het gebied van chilled-out lounge-friendly electronic music. Later langzaam opgeschoven naar Trip-Hop en Acid Jazz. Met de langverwachte reissue maar dan eindelijk als prettig luisterbaar dubbel vinyl ipv 4 x 12 inches maak je kennis met hun lekkere geluid die o zo bekend voorkomt. Met vijf nummers van 2002's The Richest Man in Babylon en vier songs van 2005's The Cosmic Game ligt het zwaartepunt op hun output in de eerste tien jaar van dit millennium. Prijsnummer Lebanese Blonde, met de schitterende rol voor de sitar, ontbreekt natuurlijk niet. Opvallend hoe inventief deze DJ's invloeden uit India, Brazilië of Jamaica aan hun sound weten toe te voegen. (Frank de Bruin)

VARIOUS

From Punk To Ultra: The Plurex Story

(Modern Harmonics)

In 1978 was er nog veel verwarring over wat nou eigenlijk wel punk was en wat niet. Terwijl in het Verenigd Koninkrijk het genre al aan de

beademing lag, begon ene Wally Middendorp in ons land een label dat er meteen grof inhakte. 'We're so glad Elvis is dead' zongen de Tits, en ja hoor, dit was punk: rammelende gitaren en een doordenderende beat, maar vooral enorm krakkemikkig (en let vooral op het 'Engels' van de zanger). Bij de Molesters en Filth van hetzelfde simplistische maar onweerstaanbare punklaken een pak, maar intussen was punk echt dood. Vandaar dat het label met experimenteel elektronisch geëxperimenteer kwam van Middendorps legendarische band Minny Pops, en verder een brede

MARK LANEGAN
Bubblegum (20th Anniversary)
(Beggars)
LP Box, 2LP coloured, 2LP, 3CD

De in 2022 overleden singer, songwriter en dichter Mark Lanegan wordt geëerd met een 20th Anniversary edition van het album Bubblegum – met daarop een mooi aantal extra's. Uiteraard had Mark Lanegan zijn muzikale sporen reeds ruimschoots verdiend met zijn eigen band The Screaming Trees (waarmee hij met Sweet Oblivian zijn meest succesvolle plaat uitbracht en met het van dat album afkomstige Nearly Lost You tevens op de heerlijk alternatieve soundtrack Singles stond – samen met bijvoorbeeld Seattle stadgenoten Pearl Jam, Alice in Chains en Soundgarden) en speelde hij later mee in The Queens of the Stone Age. Ook nam hij ooit een album op met Kurt Cobain (welke overigens nooit is gereleased). Als solo artiest was Bubblegum veruit zijn meest succesvolle album, dus terecht dat deze plaat een mooie reissue verdient. Liefhebbers van Tom Waits, Leonard Cohen en Nick Cave zullen de prachtig diepe en warme stem van Mark Lanegan zeker kunnen waarderen en een draaibeurt van dit tijdloze album Bubblegum brengt je weer helemaal terug naar die begin jaren 90, toen de Grunge scene op haar best was. Een heerlijke 'terug in de tijd' plaat, die na 20 jaar nog niets aan kracht en essentie heeft verloren. (Jasper Koot)

waaiert aan muzikale contrasten, van de Nederpop van de Jan van de Grond Groep tot de powerpop van The Mumbles en de Bizarre Disco van Interiors. Een mooi tijdsdocument. (Enno de Witt)

VARIOUS
Twisters OST
(Warner)

In de jaren 90 maakte onze eigen Jan De Bont een campy blockbuster over quasi-wetenschappers (lees: adrenaline junkies) die tornado's jagen. Dit jaar

bracht de begenadigd regisseur van Minari plotseling een sleeper-hit van een opvolger uit. In Twisters razen mens en natuur andermaal door de Amerikaanse prairies van Oklahoma en daar kunnen zuidelijke klanken natuurlijk niet in ontbreken. De originele film had met wijlen Philip Seymour Hoffman - als schreeuwerige truckerhippie (ze bestaan!) inclusief hamburgervette haren, rode speknok en over-datum seksgrappen, in wat zijn meest stupide rol ooit moet zijn geweest - een personage dat uitsluitend leek te bestaan om het Amerikaanse publiek te voorzien van een hit

van een soundtrack vol powerchords en slide guitars. Hing die nog iets naar (alt-)rock (Soul Asylum, Van Halen en de Peppers), richt de nieuwe zich volledig op de countryside. Daarmee raakt het de juiste tijdssnaar en vormt het onbedoeld een nagenoeg perfect country compilatiealbum. (Stef Mul)

WEEN
Chocolate And Cheese (30th Anniversary)

Gene en Dean Ween (Aaron Freeman en Mickey Melchiondo) maken al sinds 1984 muziek die ook met grof geweld

niet in een hokje te stoppen valt. Chocolate And Cheese is hier geen uitzondering op. Humoristische teksten, experimentele nummers, maar ook het prachtige Freedom of 76. Het schijnt dat de heren geen uitgesproken fan van Frank Zappa zijn en met momenten hoor je dezelfde muzikale vrijheid en gedrevenheid als de meester zelf. Ook na 30 jaar valt er nog van alles te ontdekken op dit bijzondere album. (Said Ait Abbou)

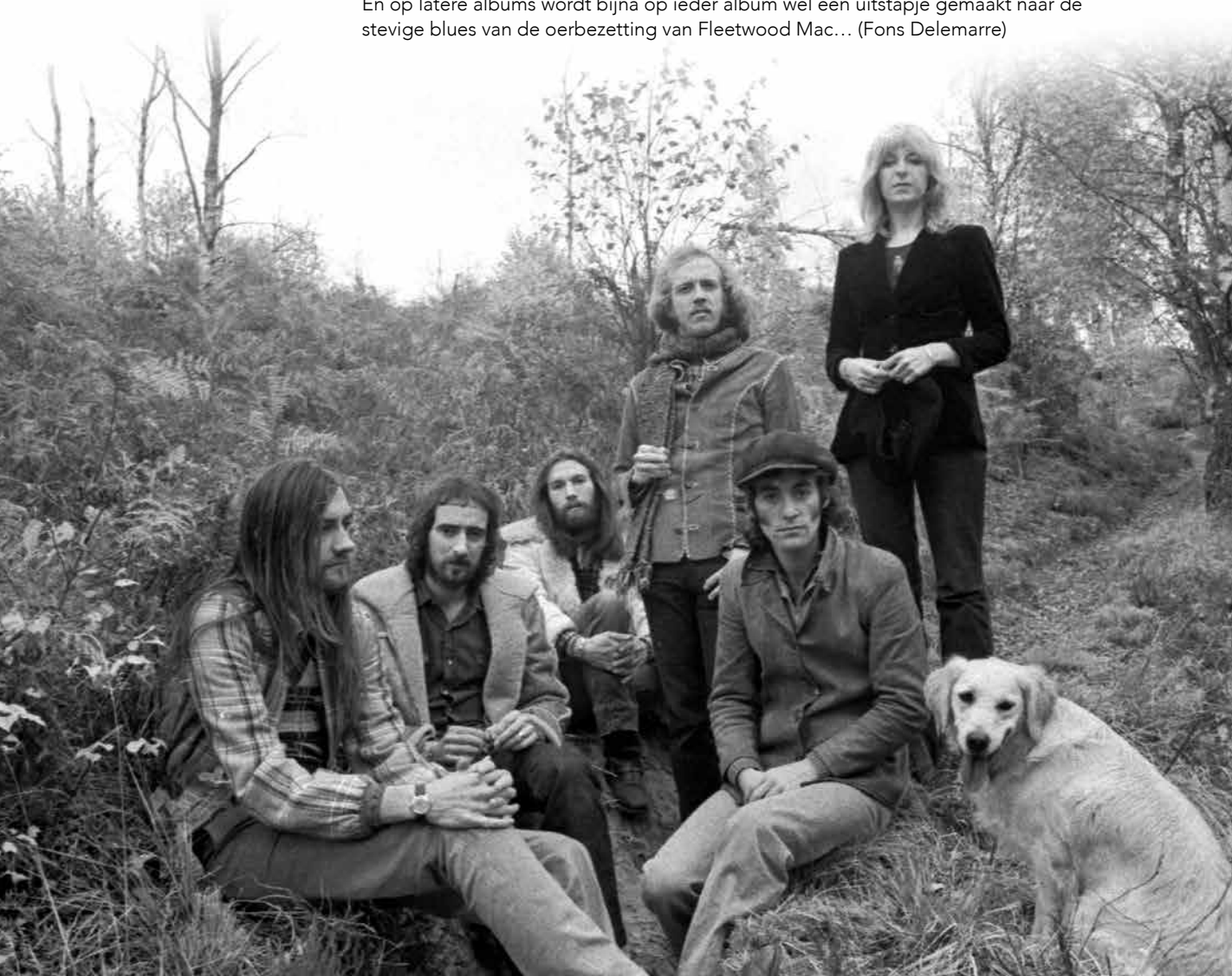
FLEETWOOD MAC

BEST OF 1969-1974

(WARNER)

2LP COLOURED, 2LP, CD

Begonnen in 1967 -op het label Blue Horizon van blues veteraan Mike Vernon- als hardcore blanke Britse bluesband, beslaat Fleetwood Mac, Best of 69 – 74 het eerste deel van de schier eindeloze reeks bezettingswisselingen van de band. Het overzicht, dat nu verschijnt bij re-issue specialist Rhino, bevat materiaal van de zeven studioalbums die verschenen op Reprise: Then Play On (1969), Kiln House (1970), Future Games (1971), Bare Trees (1972), Penguin (1973), Mystery To Me (1973) en Heroes Are Hard To Find (1974). Hoe meer leden van de eerste line-ups de band verlieten (Peter Green vertrok in 1970, Jeremy Spencer in 1971, Danny Kirwan werd ontslagen in 1972), hoe meer de muziek en de sound van Fleetwood Mac langzaam veranderden. Van pure blues, richting de FM-radio geschikte pop, de muziek waarmee Fleetwood Mac na 1974 gigantische hits scoorde als Rhiannon, Go Your Own Way en Sara. Kortom: dit dubbelalbum (2 LP, zwart en -in beperkte oplage- blauw; enkele cd) markeert de interessante transitieperiode van een gedreven Britse bluesband naar een -ook commercieel- goed geoliede en op Amerikaanse leest geschoeide popgroep. Overigens: een voorbeeld van niet-specifieke blues sound -inclusief strijkers- was in 1968 al te horen op de eerste grote single-hit: Need Your Love So Bad. En op latere albums wordt bijna op ieder album wel een uitstapje gemaakt naar de stevige blues van de oerbezetting van Fleetwood Mac... (Fons Delemarre)

JOHN LENNON
Mind Games
(Universal)

Het kan de muzikliefhebber haast niet ontgaan zijn dat er een 'nieuwe' John Lennon uit is. Over het algemeen worden bij Lennon de soloplaten geteld vanaf John Lennon/Plastic Ono Band en dan is Mind Games de vierde. Misschien niet Lennons allersterkste, maar wel een hele fijne. Het hieraan voorafgaande Some Time In New York City is om onduidelijke redenen geparkeerd, maar om maar gelijk met de deur in huis te vallen: het wachten wordt beloond! Natuurlijk zullen er mensen zijn die deze uitgave(n) geschiedvervalsing vinden, tenslotte is het geheel opnieuw gemixt en missen we Michael Breckers saxsolo in One Day (At The Time). Maar zelfs zij zullen er niet omheen kunnen dat de plaat er geluidstechnisch enorm op vooruitgegaan is. In de opbouw, en ik neem even de box als uitgangspunt, is min of meer hetzelfde principe gehanteerd als bij de eerste twee albumboxen. Op de eerste schijf het geremixte originele album en de tweede bevat Elemental-mixen. Dit zijn mixen waarop een beperkt aantal instrumenten met de stem van Lennon gemixt is. Dit levert erg fraaie resultaten op, zoals de mooie gitaarbegeleiding in Aisumasen (i'm Sorry), maar ook Freeda People met naast stem en achtergrondvocalen een kale gitaar- en percussiebegeleiding, laat horen. Het geeft de gehele plaat een totaal andere feel. Op de Elements-mix staat een instrument centraal, zoals op Tight A\$ de pedalsteel van Sneaky Pete Kleinow of de elektrische piano op One Day (At The Time). De vierde schijf laat de diverse ontwikkelingsstadia horen van een nummer binnen datzelfde nummer, met andere woorden van demo tot eindproduct. De vijfde schijf bevat de ruwe eerste mixen, dus nummers die nog niet met overdubs verrijkt zijn en ook hier krijgt de plaat opnieuw een ander karakter. De laatste cd is gereserveerd voor alternatieve versies/takes van de nummers. Het is deze schijf die ook als extra te vinden is op de dubbel-lp en de 2cd-versie. Op de blu-rays in de box staan naast twee video's de flat-transfers (zeg maar de lp-mastering) en van alle nummers een 5.1 mix. Afgemaakt met een prachtig boek en wat minder belangrijke prullaria is Mind Games versie 2024 een prachtige uitgave geworden. Overigens vind ik alle versies van Nutopian International Anthem wel héél erg op elkaar lijken... (Hermen Dijkstra)

hiphophistory

deel 6

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. "Dit keer...

A TRIBE CALLED QUEST

Low End Theory

... een persoonlijke, want mijn eindeloze fascinatie met hiphop begon allemaal bij deze plaat. Ik moest toen ik klein was niets van rappers en beats weten, maar op deze plaat ontdekte ik de prachtige woordspelingen, de grappende gezelligheid tegenover het rauwe realisme en de rijke cultuur die erachter schuilt. Maar vooral de samples. Low End Theory leidde me naar oude jazz, soul, funk en andere rariteiten die ik anders niet had leren kennen. Hiphop's eervolle vermeldingen naar wat ervoor kwam, allemaal in de vorm van kleine, eervol geleende stukjes muziek, openden een wereld voor me. Al die kruisbestuivingen tussen tijden en geluiden. Dat is waar het voor mij over gaat bij alle muziek die ik luister. En al in de eerste verse verklapt Q-Tip het... "Back in the days when I was a teenager, before I had status and before I had a pager. You could find the Abstract listening to hip hop. My pops used to say, it reminded him of be-bop I said, well daddy don't you know that things go in cycles. The way that Bobby Brown is just ampin like Michael." Nog altijd wissel ik stukjes muziek uit met mijn vader. Dan stuur ik hem een beat met een beklijvende, maar voor mij onbekende sample, waarop hij zijn bevindingen terugzendt. En zo start de ketting, de dagelijkse conversatie over allerlei artiesten die op een of andere manier op elkaar inhaken. Hiphop - maar eigenlijk alles? - bouwt voort op wat er was - en er was veel! - en sorteert voor op wat er komen gaat. Zoals personen elkaar spiegelen en interpreteren. Low End Theory is de absolute belichaming hiervan. Een plaat die je moet kopen - en moet spiegelen en interpreteren! - als je 'em ziet liggen, want hij is er niet altijd. (Stef Mul)

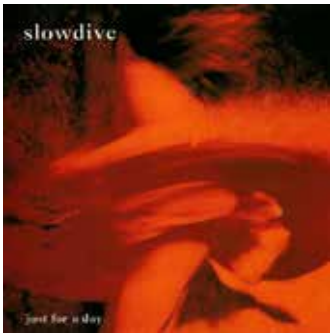

SLOWDIVE **Reissues**

(Music On Vinyl)

LP coloured

Weinig bands maakten zo'n wonderbaarlijke levensloop door als Slowdive. Binnen 5 jaar werden ze omarmd en weer weggeduwd door dezelfde media. Hun 'shoegaze'-geluid was zogenaamd niet cool meer toen grunge opkwam. Hoewel ze stopten in 1995, bleef hun populariteit groeien dankzij de opkomst van online muziekdeling. Dit leidde tot een gedroomde reünie in 2014. Sindsdien winnen ze met hun indrukwekkende shows en albums nieuwe generaties aan fans. Deze heruitgaven zijn een viering van hun wederopstanding. (Door: Laurence Tanamal)

BLUE DAY

Vanaf het eerste, zelfgetitelde nummer op deze ep-collectie hoor je waarom Slowdive het label 'shoegaze' opgeplakt kreeg. Overstuurde, galmende gitaren liggen als een warme deken over de intieme samenzang van Neil Halstead en Rachel Goswell. Het klinkt vaak overweldigend, maar tegelijkertijd hopeloos romantisch.

JUST FOR A DAY

Slowdive brengt op dit debuutalbum het beste van hun invloeden samen. Zo leiden ze je op Catch the Breeze langs de gotische soundscapes van Cocteau Twins en de bedwelmende gitaarfeedback van My Bloody Valentine. Op Spanish Air demonstrenen ze hun gevoel voor dramatische, haast barokke popliedjes.

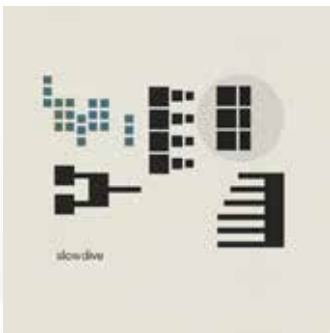

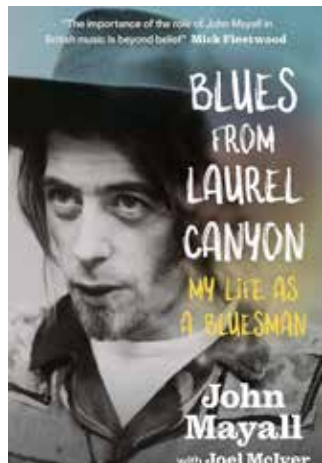
SOUVLAKI

In samenwerking met Brian Eno viel op Souvlaki alles op zijn plek. Zo bevat dit album hun beste dromerige liedjes als Alison en het pijnlijk mooie Dagger, waarin Neil zingt over zijn liefdesbreuk met Rachel. Op epische, uitgestrekte nummers als When the Sun Hits tillen ze je hoog de kosmos in.

PYGMALION

Slowdive reduceerde voor Pygmalion elk nummer tot textuur en atmosfeer. Minimale akkoorden, fonkelende arpeggio's en zanglijnen trekken als golven voorbij, om weer in de leegte te verdwijnen. Wat toen gezien werd als hun zwanenzang, groeide uit tot ambient-klassieker.

BLUES FROM LAUREL CANYON JOHN MAYALL: My Life as a Bluesman

Met John Mayall overleed er afgelopen maand een groot muzikant - zo kan je elders in dit blad lezen in een mooie In Memoriam. Ben je geraakt door zijn dood of geïnspireerd door de wetenschap dat hij met alle groten der aarde

heeft gespeeld, van Eric Clapton tot Peter Green? Dan is dit een mooi boek om de geest achter de Britse blues enclave te leren begrijpen. Het neemt je mee naar een tijd, nog voordat de rock het land overnam. Zijn jeugd ten tijde van de Tweede Wereldoorlog met alle spanningen van dien. Zelfs naar een periode van Mayall in het leger, overgeplaatst naar Korea. Van het grauwe Manchester tot het warme Laurel Canyon. Een tijdsdocument dat op geen beter moment had kunnen komen. Verwacht overigens geen allesomvattende, puur op feiten gebaseerde uitzetting van zijn levensloop, daar het verhaal zich baseert op de anekdotes van John Mayall zelf. Geen observationeel verslag dus, maar een verhaal vol gevoel en emotie dat zich bovendien toespitst op de vroegste fundamenten van wat een groot artiest zou worden. (Stef Mul)

HEAVY SOUNDS IN THE WEST Hans Verbeke

Nu zijn er Graspop Metal Meeting en Dynamo Open Air, en net over de Duitse grens natuurlijk Wacken Open Air. Grote producties die jaar in, jaar uit leveren. Allemaal leuk en aardig hoor, maar toch zal er een andere naam opbloeien in de headbangende koppen van de iets

oudere metalfans uit de Benelux: Heavy Sound. In drie jaar tijd wist de organisatie drie legendarische edities uit de Vlaamse grond te stampen. En hoe! Slayer, Metallica en Mercyful Fate stonden hier voor het eerst in de open buitenlucht te shred en te riffen. Het geeft aan wat voor daadkracht én oog voor kwaliteit de organisatoren moeten hebben gehad. Dat het slechts drie edities

mocht duren, geeft echter ook aan dat het niet allemaal van een leien dakje is gegaan. Het zorgt er ook voor dat Heavy Sound bij veel hedendaagse metalfans geen belletje doet rinkelen. Daar moet verandering in komen, aan de hand van liefhebber en kenner Hans Verbeke's boek. In die drie jaar is er namelijk zoveel gebeurd, inclusief iconisch beeldmateriaal om het te bewijzen! Van de legendarische eerste optredens van vele gigantische groepen tot het feestje op de begraafplaats - dat grotendeels bijdroeg aan het te snelle einde van Heavy Sounds: je leest erover in dit lijvige naslagwerk. Een must voor metalfans, maar ook voor iedereen die zich interesseert in de bodemloze put aan bijzondere verhalen die de muziekhistorie kenmerkt. (Stef Mul)

BOWIE EN IK Suzi Ronson

Een van de meest iconische staaltjes make-up en haarstyling moet die van Ziggy Stardust zijn. Ik bedoel, er is zelfs een emoji van te vinden op Whatsapp. Fan of geen fan, iedereen kent die flink opgestoken hardos en bliksem schmink op wie Tim Burton ieder personage lijkt te baseren. Achter

deze gouden jaren van een popicoon zit één vrouw: Suzi Ronson. Het is het klassieke from-rags-to-riches verhaal, van een simpele harde werker die van de ene op de andere dag in de rollercoaster van popsterren en grote podia terecht komt. Suzi Ronson - destijds nog Fussey - werkte 'gewoon' in een haarsalon, nog inwonend bij haar ouders in het redelijk modale South-East London. Totdat ene Mrs. Jones langskomt, die praat over haar "artistieke" zoon David. Een dag later neemt ze Angie mee, Davids vrouw. Die is zo blij met de knipsels van Suzi, dat ze haar uitnodigt bij haar thuis waar ze de tamelijk bleke verschijning van David moet opfleuren. Was Mr. Jones voor hemzelf al Mr. Bowie geworden, werd hij na zijn ontmoeting met Suzi ook nog eens de extravagante Ziggy Stardust. Wat volgt is een intrigerend verhaal uit de ogen van iemand langs de zijlijn, maar toch erg belangrijk. Het geeft nieuwe inzichten in de werkwijze en sociale eigenaardigheden van een popgigant, maar ook in die van Mick Ronson met wie Suzi zou trouwen en het toch wel abrupte einde van een van de meest enigmatische neppe-maar-echte muziekpersona's. (Stef Mul)

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

PERFECT DAYS (2023)

Regie: Wim Wenders

Cast: Kōji Yakusho, Tokio Emoto, Aoi Yamada

Japanners hebben een ongekend gevoel voor genuanceerde schoonheid - en dat gaat blijkbaar ook op voor de openbare toiletgebouwen en sanitaire infrastructuur. Duits-cinematografisch wonder Wim Wenders

legt op werkelijk oogverblindend mooie wijze zijn fascinatie voor Japanse metropolen, mensen en

filosofieën vast. Kōji Yakusho (o.a. Bekend van Cure & Tampopo) speelt in nagenoeg volledige stilte de rol van zijn leven. Marx zou trots op hem zijn, want met de toewijding van een Samoeraï sleept hij zich dag-in dag-uit naar zijn prolétaire baan: het schoonmaken van toiletten. Praten gaat hem minder goed af, zeker met geliefden. Boeken lezen en bomen fotograferen des te meer. En muziek luisteren - lezers van de Mania zullen versteld staan van zijn feilloze smaak. Wat zich ontvouwt is een meditatieve droom, geworteld in een rauwe, kwetsbare realiteit. Een moderne klassieker.

MONKEY MAN (2024)

Regie: Dev Patel

Cast: Dev Patel, Sikander Kher, Sharlto Copley

India's antwoord op de John Wick serie? Veel meer dan dat. Het is Bollywood revisionist cinema, Hindoeïstische spiritualiteit, ondergrondse vechtclubs, zweterige straten van Mumbai en all-round

criminaliteit. Maar ook trauma's, weemoed en rauwe gevoelens. Geproduceerd door de grote Jordan Peele, die al eigenhandig het horrorgenre naar nieuwe, diepere niveaus wist te trekken en nu Slumdog Millionaire lievelingetje Dev Patel de kans geeft om zijn kunsten van achter de camera te etaleren. En hoe! Het is een geweldschoreografie om u tegen te zeggen. A la John Wick, dus. Maar dan met een verhaal dat veel dieper en kritischer ingaat op de, in dit geval, Indiase samenleving. Aan niets is te zien dat dit Patels debuut als regisseur is, zijn persoonlijke enthousiasme en passie voor dit project spatten van het beeld. Een must-see voor fans van eerder genoemde film, The Raid en thriller-actie in het algemeen.

DUNE 2 (2024)
Regie: Denis Villeneuve
 Cast: *Timothée Chalamet, Zendaya, Rebecca Ferguson*

Het lijkt Villeneuve dan toch te lukken... de ooit als onfilmbaar bestempelde ruimte-epos Dune succesvol vertalen naar het witte doek. Filmsurrealist en -opportunist Alejandro Jodorowsky kwam niet verder dan een misbaksel

dat al voor release stierf en zelfs Lynch zijn briljante eigenzinnigheid kon niks met een groot studio budget en Frank Herberts verwarrende intriges. Villeneuve is er, natuurlijk met de middelen van nu, in geslaagd om met de eerste twee delen iets neer te zetten van het formaat "Oude Star Wars Trilogie" en Lord of the Rings. Waar deel 1 heel veel achtergrondverhaal kwijt moest en daardoor soms nog wat richtingloos kon aanvoelen, is er in deel 2 ruimte om die oh zo tot de verbeelding sprekende zandwereld (en de letterlijk oogverblindende Harkonnen planeet) in al zijn grillen op te bouwen. Het levert misschien wel de mooiste beelden aller tijden op (smaakkwestie), maar ook het verhaal valt echt in elkaar. Een generationeel hoogtepunt, voor altijd in de harten van de jongelui van nu - zoals Peter Jacksons Midden-aarde in die van mij...

RADIANCE FILMS

Een nieuw kwaliteitslabel stak recentelijk zijn drie koppen (klassieke, arthouse en cultcinema) op. Als een heuse Kerberos beschermen ze de wereld tegen een overdaad aan gigantische Hollywood vehikels of de middelmaat van de streamingdiensten en zetten ze zich in voor het behoud van de films die zich in de periferie (of al in de vergetelheid) bevinden. De behoeder van de klassieke, arthouse en cultcinema! Wij zetten een paar toppers op een rijtje.

KLASSIEKER - BANDITS OF ORGOSOLO

Rauw Italiaans post-WOII realisme in een film over een boer die onterecht wordt beschuldigd van een moord op een politieagent, om door de sociale gevolgen daadwerkelijk tot de criminaliteit over te gaan. Onrecht en ongelijkheid op het Italiaanse platteland, nog altijd is het pijnlijk relevant dat zich maar niet kan

loswurmen van corruptie - ook op bureaucratische schaal. Regisseur Vittorio De Seta is een ware beeldkunstenaar

en schetst een tragisch portret van het land en haar inwoners. Hij weet de mens zo klein en niettig te maken tegenover de majestueuze Sardinische bergen.

ARTHOUSE - SUZHOU RIVER

Chinese dwalende droom cinema, het is de laatste decennia een arthousefavoriet. Velen zullen de films van Wong Kar-Wai (Mood For Love, Chungking Express) natuurlijk kennen. Gek op die films? Dan moet je Suzhou River, over een man die terugkeert in de maatschappij na gevangenschap en een

vrouw ontmoet die verdomd veel lijkt op zijn lang-verloren geliefde, zeker gaan kijken. Waar Kar-Wai zijn films onderdompelt in de overrompelende wazigheid van liefde, kiest regisseur Lou Ye voor een wat groezeligere esthetiek om de onderwereld van Shanghai te verbeelden. Maar het gevoel voor mysterie en verlangen zijn gelijk. Must-see uit de Chinese cinema!

CULT - WALKING THE EDGE

Met Robert Forster (ruim 100 films en series, waaronder Twin Peaks, Jackie Brown & The Delta Force), Joe Spinell (Taxi Driver, Rocky, Cruising & Maniac) en Hong-Kong sex symbool Nancy Kwan weet je dat je te maken hebt met een mooie portie sleaze. Onder regie van de Oostenrijkse Norbert Meisel (Kwans

echtgenoot), wordt er een nette anderhalf uur aan wraakgevoelens, sterke one-liners en LA neon lights op je afgevuurd. Een taxichauffeur helpt een vrouw te vluchten van een groep gangsters die haar man en zoon hebben vermoord. Cultfilm fans hebben niets meer nodig dan dat, toch?

Cocteau Twins & Harold Budd - The Moon & The Melodies

40 jaar geleden sloegen Robin Guthrie met zijn band Cocteau Twins voor het eerst de handen ineen met ambient pionier Harold Budd. Er zouden nog vele schitterende samenwerkingen volgen, met de soundtrack voor de film Mysterious Skin als hoogtepunt. Budd is inmiddels spijtig genoeg niet meer. Guthrie gelukkig nog wel, en hij vond het tijd voor een eerste reissue van hun 80s meesterwerk die nog altijd regelmatig opduikt in ambient DJ sets en zelfs filmpjes op TikTok. Gloednieuwe 40th Anniversary reissue.

Nala Sinephro - Endlessness

Mid-covid maakte nieuwkomer Nala Sinephro onze levens onverwachts een stuk beter met haar unieke ambient-jazz, uitgebracht door Warp. Haar LP was destijds zelfs even niet aan te slepen, zoveel werd hij gekocht. Nu komt daar, even plotseling, een opvolger. Afgaande op de hoes en de titels hebben we te maken met een spirituele opvolger. Afgaande op een eerste luisterbeurt, is het allemaal nog beter...

Eefje De Visser - Heimwee

Froukje mag dan wel alle poprijzen binnenslepen, Eefje is misschien wel de meest beklievende én consistente Nederlandse popartiest van de laatste jaren. Hypnotisch en mysiek zijn haar prachtige singer-songwriter popsongs, baanbrekend zijn haar liveshows. Na een succesvol livealbum vorig jaar, volgt er nu een plaat met echt nieuw werk: Heimwee. Het klinkt als thematiek waarmee Eefje uit de voeten kan. Wij kunnen dan ook niet wachten om de plaat in onze handen te hebben!

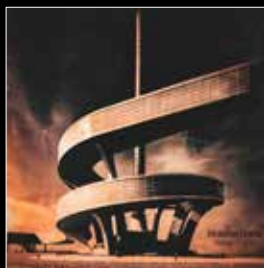

Lady Blackbird - Slang Spirituals

Nog een vrouw die het publiek weglies met haar eigen, mysterieuze take. Ditmaal op vocale jazz in de geest van Nina Simone en Billie Holiday. Haar debuut Black Acid Soul was een revisie van alles wat we dachten te begrijpen van jazzanger(essen), The Great American Songbook en gaf zo een beklievende twist aan het eeuwenoude genre die meteen aansloeg als een bom. Ook haar plaat was niet aan te slepen. Gelukkig is het alweer tijd voor een nieuw hoofdstuk, met in ieder geval al een tot de verbeelding sprekende titel!

BINNENKORT BINNEN

- 23 augustus Orlando Weeks - Loja
Bear McCreary - The Singularity
Bryce Dessner - Solos
Cocteau Twins & Harold Budd - The Moon & The Melodies
Brian Gibson - Thrasher (OST)
- 30 augustus Oasis - Definitely Maybe (30th Anniversary)
Douglas Firs - Happy Pt. 2
Los Bitchos - Talkie Talkie
Tycho - Infinite Health
Chet Baker - Chet Baker Quartet Vol. 2
Various - Uitholling Bovenlangs
Wunderhorse - Midas
- 6 september Amadou Et Mariam - La Vie Est Belle (Best Of)
Alanis Morissette - Supposed Former Infatuation Junkie
The The - Ensoulment
Tory Y Moi - Hole Erth
Pale Jay - Low End Love Songs
Ultravox - Lament
Floating Points - Cascade
The Cold Stares - The Southern
Nala Sinephro - Endlessness
Sarah Kinsley
Molchat Doma - Belaya Polosa
David Gilmour - Luck And Strange
Max Richter - In A Landscape
Barbara Pravi - La Pieva
The Heavy Heavy - One Of A Kind
Fat Dog - WOOF.
LL Cool J - The Force
Manchester Orchestra - Cope Live At The Earl
George Strait - Cowboys And Dreamers
- 13 september Suki Waterhouse - Memoir Of A Sparklemuffin
Jesus Lizard - Rack
Snow Patrol - The Forest Is The Path
Eefje De Visser - Heimwee
Porches - Shirt
Nilüfer Yanya - My Method Actor
Pacemshifters - Out-And-Outer
Van Morrison - New Arrangements And Duets
Frank Zappa - Apostrophe
Nada Surf - Moon Mirror
Daryll-Ann - Spring
London Grammar - The Greatest Love
Catfish And The Bottlemen - The Balcony
Deadletter - Hysterical Strength
Lady Blackbird - Slang Spirituals
Jungle By Night - Synergy
The Go! Team - Thunder, Lightning, Strike
Mystery Lights - Purgatory
- 20 september Pale Waves - Smitten
Ibrahim Maalouf - Trumpets Of Michel-Ange
Phil Collins - Both Sides
Katy J Pearson - Someday Now
Jamie XX - In Waves
Bright Eyes - Five Dices, All Threes
Thurston Moore - FLOW Critical Lucidity
Katy Perry - 143
Keith Urban - High
The Waeve - City Lights
Nubya Garcia - Odyssey
Tramhaus - The First Exit
Perfume Genius - Too Bright

**NO
RISK
DISC**

CASSANDRA JENKINS
MY LIGHT, MY DESTROYER

**GRAND
CRU**

JON HOPKINS
RITUAL

**LUISTER
TRIPS**

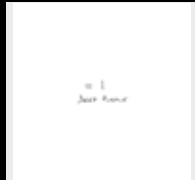
BEABADOOBEE
This Is How Tomorrow Ends

THE BUG CLUB
On The Inner Workings Of
The System

DENZEL CURRY
King Of The Mischiefous
South Vol. 2

DEEP PURPLE
=1

LIANA FLORES
Flower Of The Soul

LAVA LA RUE
Starface

MESHELL
NDEGEOCELLO
No More Water: The
Gospel of James
Baldwin

PARIS PALOMA
Cacophony

PERSONAL
TRAINER
Still Willing

VINCE STAPLES
Dark Times

